Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №7-8 (129-130) липень-серпень 2003

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА "СВІЧАДО":

"Господь — моя пісня": збірник релігійних пісень. – 654 с., тверда опр., з нотами.

До збірника увійшло понад 400 пісень на прославу Бога, Пресвятої Богородиці й святих. Це і пісні для церковного хору, які можна назвати традиційними, і катехитичні, і колискові для малечі, і сучасні молодіжні співанки, які стануть в пригоді під час прощ та інших зібрань.

Ангел-хоронитель: молитовник для дитини. – 96 с.

Цей молитовник призначений для дітей віком від п'яти до дев'яти років. Кольорові ілюстрації та короткі тлумачення, вміщені у ньому, допоможуть дитині краще розуміти св. Літургію і бути активним учасником усього, що відбувається у церкві під час Богослуження.

У молитовнику також подані тексти основних молитов, пояснення святих таїнств і описи празників літургійного року.

ВИДАВНИЦТВО "НОВА ЗОРЯ" ПРОПОНУЄ:

о. Іван Козовик. ***Екзорцизм: міф чи реальність?*** *— Івано-Франківськ: Нова Зоря. — 2003. — 496 с.*

Автор книги – професор, декан філософського факультету Івано-Франківської теологічної академії, член НТШ. Отець Іван написав декілька підручників для студентів-богословів та ряд книг, фундаментально працював над "Катехизмом Католицької Церкви".

Книга о. Івана Козовика "Екзорцизм: міф чи реальність?" є першою спробою в українській богословській науці проаналізувати проблему демонології в дусі Об'явлення, Євангельського вчення, науки св. Отців та учительського уряду Церкви. Автор стисло підсумовує традиційне вчення про упадок ангелів, про спокуси, які постійно турбують людину та її духовну боротьбу. В книзі детально проаналізовані явища навіженості й чарівництва, а також практика екзорцизмів.

Видання розраховане на священиків, студентів-богословів й усіх, хто цікавиться питаннями співіснування добра і зла у світі.

Книгу можна замовити за адресою: пл. А. Міцкевича, 5, 76000 м. Івано-Франківськ; тел. (0342) 52-73-48.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2003 РІК:

християнський часопис **"Місіонар"** і ви матимете добре джерело для духовного зросту!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн. 06 коп.

Слава Ісусу Христу!

Подаємо вам до рук, дорогі наші читачі, спарене число "Місіонаря" на липень і серпень, бажаючи, щоб ви добре відпочили не лише тілесно, але й духовно. Сподіваємося, що це вам вдасться зробити з допомогою статті у нашому часописі про відпочинок християнина.

Пояснення намірів Апостольства молитви цього разу розширене, оскільки ми коментуємо їх на два останні літні місяці. Те ж саме стосується "Слова життя" – пропонуємо вам прочитати змістовні роздуми К'яри Любіх на липень і серпень. Обширними у цьому числі є наші статті про св. Тайну Подружжя і пояснення сьомого артикулу "Символу віри".

Чимало подій відбулося у житті Церкви як в Україні, так і поза її межами. Закінчуємо у цьому числі рубрику "Василіянські монастирі України". Коротка історія монастиря у м. Кам'янці-Подільському на Хмельниччині та його сучасний стан висвітлені у статті бр. Давида Кулинича, ЧСВВ.

Це число містить декілька матеріалів з рубрики "Християнська мораль". У статті Ігоря Яремка ви прочитаєте про небезпеку з боку сучасних "цілителів". Семінарист Степан Сус у своїй статті закликає постійно ходити дорогами Божих заповідей. Сестра Володимира Максимів, ЧСВВ продовжує роздумувати над блаженствами. Прочитавши змістовну розповідь о. Мелетія Батога, ЧСВВ, чимало батьків напевно змінять свою думку щодо народження небажаної дитини.

Глибоку віру в Бога засвідчив Іван Франко в останні дні свого життя, про що читайте в окремій статті. Обширний нарис про о. Мирона Прийму засвідчує про незламність духа багатьох наших священиків у важкі часи переслідування УГКЦ. Діти і молодь мають нагоду прочитати оповідання Віри Арів про Пресвяте Серце Христове, празник якого відзначаємо в липні.

Завершує це подвійне число "Місіонаря" некролог про о. Йосифа Андрійшина. Про цю сумну вістку члени нашої редакції довідалися у Крехівському василіянському монастирі, де вони побували на п'ятиденних реколекціях. За цю чудову можливість зрости у вірі вони щиро вдячні отцям і братам Василіянам Крехівського монастиря, зокрема о. ігумену Томі Кущці, о. Пантелеймону Саламасі й о. Мар'яну Чорнезі.

У Крехові редакція часопису дізналася також і про радісну новину: члена редколегії о. Василя Мендруня, ЧСВВ, магістра Крехівського новіціяту, нещодавно прийнято до Спілки письменників України.

16-17 серпня цього року, на славній Ясній горі в Гошеві, що на Івано-Франківщині, відбудеться молодіжний фестиваль сучасної релігійної пісні. Запрошуємо вас усіх взяти у ньому участь, як також у відпустах у Гошеві і Крехові на празник Преображення Господнього!

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакція часопису "Місіонар" вітає головного редактора о. Йосафата Воротняка з 55-літнім ювілеєм життя і бажає з Божою допомогою надалі бути невтомним місіонером, душпастирем і добрим організатором редакційно-видавничої діяльності.

Нехай Господь благословить Вас і Вашу працю, всечесний отче, на многії і благії літа!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ:

(Поблагословлені Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВІДПОВІДАЛЬНІ ЗА СВІТОВУ ЕКОНОМІКУ ШЛЯХОМ ЗБІЛЬШЕННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ СТВОРИЛИ УМОВИ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГІДНОГО І ЧЕСНОГО ЖИТТЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ СВІТУ.

Слово "економія" походить від двох грецьких слів – "ойке" (дім) і "номос" (закон). Якщо ці два слова злучити, то виходить поняття "домашнє законодавство", тобто намагання будувати й утримувати спільний дім. Кожна людина у світі має право на гідне життя, а також обов'язок працювати й шанувати працю своїх ближніх, і так будувати дім, спільний для усіх.

Людина є громадянином не лише своєї власної держави, але й світу. Тому всі природні, суспільні й матеріальні блага повинні бути спільними для всіх людей. Державні мужі, які відповідальні за світову економіку, повинні намагатися забезпечити необхідними фінансовими ресурсами не лише себе, але й усіх людей.

Святіший Отець закликає нас молитися, щоб як державні мужі, так і всі люди світу усвідомили свою співвідповідальність за суспільне і матеріальне добро та ресурси, необхідні для гідного і чесного життя усіх людей на Землі.

Місійний: ЩОБ ЖИТЕЛІ АФРИКИ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВОЮ СНІДУ ТА ІНШИХ ВАЖКИХ НЕДУГ, НЕ ВТРАЧАЛИ НАДІЮ НА БОГА, ВІДЧУВАЮЧИ ЙОГО ЛЮБОВ, ЯКА ДОХОДИТЬ ДО НИХ ЧЕРЕЗ ЛІКАРІВ І ОСІБ, ЩО НАДАЮТЬ БЛАГОДІЙНУ ДОПОМОГУ.

З усіх небезпечних і смертельних недуг СНІД є найважчою і найнебезпечнішою. Ця недуга за останні роки дуже поширилася на африканському континенті. Мільйони жителів численних країн Африки, серед яких багато дітей, заражені цією страшною хворобою.

Часто трапляється, що невиліковно хвора людина впадає у відчай і розпуку. Вона втрачає бажання жити і навіть бувають випадки самогубства. Нам слід молитися за те, щоб усі хворі на важкі, а то й смертельні недуги усвідомили, що "в Бога немає нічого неможливого". Завдяки молитві й глибокій вірі чимало невиліковно хворих видужували, в тому числі й від СНІДу.

Молімося, щоб африканці, хворі на СНІД та інші смертельні хвороби, зверталися до Господа Бога за допомогою, щоб Він їх зцілив або дав силу терпеливо зносити важкий хрест недуги. Також молімося, щоб вони мали щораз більшу довіру до лікарів і осіб, які надають їм благодійну допомогу, бо через них Господь, Лікар душ і тіл, проявляє Свою чудодійну силу і любов до людей.

Місцевий: ЩОБ СВЯЩЕНИКИ І ВСІ, ХТО ГОТУЄТЬСЯ ДО СВЯЩЕНИЧИХ СВЯЧЕНЬ, ПРАГНУЛИ ПОСТІЙНО ПОГЛИБЛЮВАТИ СВОЇ ЗНАННЯ З БОГОСЛОВ'Я.

Священики – це чоловіки, вибрані Богом. Вони повинні відзначатися багатьма чеснотами, зокрема побожністю, второпністю і мудрістю. Готуючись до священичих свячень, багато юнаків проживають у семінаріях або інших духовних навчальних закладах. Там вони вдосконалюються у чеснотах і, подібно до Христа, "зростають у мудрості в Бога і людей". Загальна освіта потрібна кожному священику, як також глибокі знання з богослов'я, Біблії і філософії.

Не судімо тих священиків, які не мають глибокої богословської освіти, бо після виходу нашої Церкви з підпілля потрібно було великої кількості священиків. Семінарій в той час було мало, а крім того чекати шість-сім років на вишкіл священиків – це був занадто довгий час. Тому багато кандидатів у священики висвячували на скору руку, без достатньої духовної та інтелектуальної підготовки.

Молімося, щоб усі хлопці, які готуються до висвячення, а також усі священики прагнули постійно духовно вдосконалюватися і поглиблювати свої богословські знання.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ – БЛ. СВЩМЧ. ПАВЛО ГОЙДИЧ, 17 (4)

Петро Гойдич народився 17 липня 1888 року в родині священика в с. Руські Пекляни неподалік м. Пряшева у Словаччині. Після закінчення Пряшівської семінарії в 1911 році був рукоположений на священика.

Влітку 1922 року Петро Гойдич вступив до Василіянського Чину на Закарпатті, отримавши під час облечин нове ім'я – Павло. У 1927 році був висвячений на Пряшівського єпископа УГКЦ.

Владика Павло відзначався глибокою набожністю до Євхаристійного Ісуса, Матері Божої і Пресвятого Серця Христового. Він був людиною золотого серця. Девіз владики Павла: "Бог є любов, любіть Його". Комуністи у Словаччині постійно погрожували владиці Павлу, але він мужньо переносив усі терпіння. У 1950 році його заарештували. Впродовж 10 років він відбував ув'язнення у різних тюрмах Словаччини, що серйозно підірвало його здоров'я. Помер владика Павло у в'язниці 17 липня 1960 року.

Бог прославив його численними чудами на землі, а блаженним його проголосив Папа Іван Павло II 4 листопада 2001 року. Мощі блаженного владики спочивають у греко-католицькій катедрі в м. Пряшеві.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ:

(Поблагословлені Святішим Отцем)

Загальний: ЩОБ ДОСЛІДНИКИ В ГАЛУЗІ НАУКИ І ТЕХНІКИ, ПРИСЛУХАЮЧИСЬ ДО ЗАКЛИКУ ЦЕРКВИ, СПРЯМОВУВАЛИ МУДРО І ВІДПОВІДАЛЬНО СВОЇ ВИНАХОДИ НА БЛАГО ЛЮДСТВА.

Загальновідомо, що винаходи у галузі науки й техніки часто використовувалися не на добро, а на шкоду людства. Маємо яскравий приклад – атомна бомба чи хімічна зброя.

Цього місяця нам слід молитися, щоб винахідники у галузі науки і техніки у своїй діяльності не керувалися жадобою зиску чи слави, а загальним добром людства. Науковці повинні прислухатись до вказівок Церкви і не піддаватись приманливим обіцянкам зловмисників, які готові їм заплатити великі гроші, а пізніше використовувати плоди винаходів проти добра інших людей в особистих економічних і політичних цілях. Прикладом цього є клонування, яким деякі люди уже зловживають, а Церква рішуче забороняє застосування цього винаходу на людях.

Молімося, щоб усі науковці, навіть і нехристияни, прислухалися до науки Церкви і відповідально спрямовували свої винаходи на благо усього людства.

Місійний: ЩОБ КАТЕХИТИ У НОВИХ ЦЕРКОВНИХ СПІЛЬНОТАХ РАДІСНО СВІДЧИЛИ У ЦЕРКВІ ТА СВІТІ СВОЮ ЦІЛКОВИТУ ВІДДАНІСТЬ ЄВАНГЕЛІЇ.

Вже минає майже дві тисячі років від того дня, коли Ісус Христос послав Своїх учнів із завданням: "Ідіть по всьому світу і зробіть Моїми учнями всі народи". На жаль, не всі люди є учнями Христа, тобто християнами, і тому своє місійне завдання Церква весь час виконує у нехристиянських країнах, де постають нові Церкви.

Однак у молодих Церквах є замало місіонерів. Часто священики, охрестивши якусь певну кількість катехуменів, наставляють над ними катехитів і продовжують свою місійну діяльність в інших місцевостях країни. Таким чином катехити новостворених Церков є єдиними представниками Церкви на час відсутності священика.

Дуже важливо, щоб катехити на місійних теренах завжди давали добрий приклад цілковитої відданості Богові і Його Євангелії. Молімося, щоб вони з цим нелегким завданням якомога краще справилися і таким чином допомагали місіонерам у поширенні Христової віри серед нехристиян.

Місцевий: ЩОБ СЕЛЯНИ УКРАЇНИ У СВОЇЙ ПРАЦІ БІЛЬШЕ ПОКЛАДАЛИСЯ НА ГОСПОДА БОГА І ДЯКУВАЛИ ЙОМУ ЗА ЙОГО ЩЕДРІ ДАРИ.

На основі численних молитов подяки Богові за первоплоди і чину благословення полів можемо сміливо твердити, що українці завжди вміли дякувати Господеві за урожай. Прикрі десятиліття безбожницького режиму забрали в наших хліборобів свідомість необхідності подяки Богові за кожний урожай. Ще до сьогоднішнього дня можна почути по радіо зухвалі й самовпевнені прогнози про збіжжя, яке має вродитися і скільки його можна буде продати, скільки залишити на насіння, а скільки відкласти для споживання українському населенню. Це все говорять в той час, коли урожай на полі ще не зібраний, не думаючи про те, що може настати посуха, впасти сильний град тощо.

Українські селяни повинні свою роботу починати молитвою, щоб Господь поблагословив їхню працю. Молімося за те, щоб наш селянин ніколи не був подібний до того нерозумного хлібороба зі св. Євангелія, який казав: "Душе моя, їж, пий і веселися, бо маєш запасів на багато років"!

Нехай на устах кожного селянина зазвучить молитва: "Боже, щиро молю Тебе: зволь подати нам рясні жнива, багато плодів, вдосталь овочів. Відверни від них згубні повітряні бурі, мороз і град, бо Тобі належить усяка слава, честь і поклін Отцю і Синові, і Святому Духові, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь".

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ – СВ. МАРІЯ МАГДАЛИНА, 4.08 (22.07)

Марія походила з місцевості Магдалі, що на узбережжі Галилейського озера, тому й відома як Магдалина. Вона була рідною сестрою побожних Лазаря і Марти. Вродлива Марія у молодості вела розпусне життя.

Під впливом Христової науки вона щиро покаялася, навернулася і "вибрала кращу частку", тобто почала жити згідно зі словом Божим. Належала до жертвенних жінок, а в часі хресної дороги Ісуса Христа мужньо супроводжувала Божого Сина аж до Його розп'яття на хресті.

Була серед жінок-мироносиць, які прийшли до гробу намастити пахощами мертве тіло Ісуса Христа і побачили Його воскреслого. Марія стала благовісницею воскресіння, сповістивши апостолам цю радісну новину.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ:

Загальний: ЩОБ КРАЇНИ, ЯКІ ТЕРПЛЯТЬ УНАСЛІДОК ВІЙН, ТЕРОРИЗМУ І НАСИЛЬСТВА, ВІДНАЙШЛИ ШЛЯХ ДО ТРИВАЛОГО МИРУ, ЗЛАГОДИ І ПРИМИРЕННЯ.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ ГРОМАДИ СЕРЕДНЬОЇ АЗІЇ, ЯКІ ЖИВУТЬ СЕРЕД ЛЮДЕЙ ІНШИХ ВІРОСПОВІДАНЬ, ПОШИРЮВАЛИ ДОБРУ НОВИНУ ШЛЯХОМ СВІДЧЕННЯ ВІРИ, НАДІЇ І БРАТНЬОЇ ЛЮБОВІ.

Місцевий: ЩОБ ПЕДАГОГИ У ШКОЛАХ ТА ІНШИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ БУЛИ НЕ ТІЛЬКИ ВИКЛАДАЧАМИ, А Й ДОБРИМИ ВИХОВАТЕЛЯМИ СВОЇХ УЧНІВ, НАВЧАЮЧИ ЇХ ПІЗНАВАТИ ГОСПОДА БОГА І ЗБЕРІГАТИ БОЖІ ЗАПОВІДІ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ – СВ. АВГУСТИН, 10.09 (28.08)

"СЛОВО ЖИТТЯ",

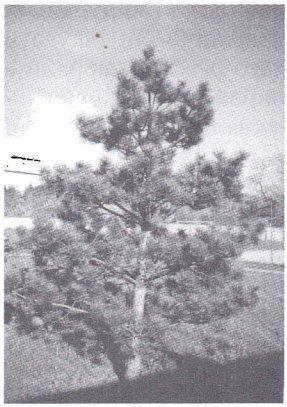

"Ідіть самі одні осторонь, десь на самоту, та й відпочиньте трохи" (Мк 6, 31).

Від кожного дерева очікуємо густої крони, цвіту, а передусім плодів, але кожне дерево має коріння, завдяки якому воно живе. Подібно і з кожною людиною. Ми покликані любити, дарувати, служити, творити братні відносини, намагатися збудувати більш справедливий світ. Але для цього нам потрібне коріння, тобто внутрішнє життя, з'єднане з Богом, наш особистий зв'язок любові з Ним, який надає значення і оживляє життя у братерській єдності, намагання покращити відносини в суспільстві.

Любов до ближнього живить любов до Бога і чинить її більш живою і конкретною, подібно як дерево, яке через листя отримує світло і тепло, що скріплюють його коріння. Любов до ближнього і любов до Бога – це прояви тої самої любові, тобто як внутрішнє життя, так і життя зовнішнє походить з того самого кореня.

Слово життя цього місяця закликає нас, щоби з надзвичайною дбайливістю зрощувати внутрішнє життя, передусім завдяки зібранню думок, усамітненню, мовчанню, щоб таким чином осягнути особистий глибокий зв'язок із Богом. І нам повторює Ісус ті самі слова, які сказав одного дня Своїм учням, коли побачив їх втомленими, бо дуже жертвувалися для інших:

"Ідіть самі одні осторонь, десь на самоту, та й відпочиньте трохи" (Мк 6, 31).

Ісус дуже часто ішов на безлюдне місце, незважаючи на те, що мав так багато обов'язків. Хоча чимало було хворих, яких слід було зцілити, багато людей чекали, щоб їх навчити і нагодувати, грішники – щоб їх навернути, знедолені – щоб їм допомогти і потішити, а Його учнів слід було провадити... Помимо того, що всі шукали за Ним, Ісус зумів віддалитися на відлюддя, на гору, щоби залишитися один на один з Отцем (пор. Мк 1, 35; Лк 5, 16).

У ці хвилини Він відчував Себе, мов удома. У Своїй мовчазній особистій розмові з Отцем Він знаходив слова, з якими пізніше звертався до Свого народу (пор. Ів 8, 26), глибше розумів Своє посланництво, набирався у тій молитві сил, щоб якомога краще справитися наступного дня. Таким чином Він показує нам Своє бажання, щоб і ми так чинили:

"Ідіть самі одні осторонь, десь на самоту, та й відпочиньте трохи" (Мк 6, 31).

Нелегко зупинитися. Ми деколи вхоплені виром праці й активності, немов у шаленому вихрі, в якому ми втратили будь-який контроль. Суспільство дуже часто накидає нам бажання більше досягнути у житті, зайняти відповідальні становища, осягнути перші місця... Не так легко полюбити й заглибитися в усамітнення і мовчазність, як усередині нас, так і назовні. Але все ж таки існують умови, щоб слухати голос Божий, узгіднити наше життя з Його словом, зрощувати і поглиблювати зв'язок любові з Ним. Без цього життєдайного чинника ризикуємо топтатися на місці й наша заклопотаність та запрацьованість не принесуть нам жодного плоду.

Ось для чого нам необхідні періоди, хай навіть і коротенькі, тілесного і розумового відпочинку, щоб ми могли обминути різні стреси, які трапляються у нашому житті. Нераз нам здаватиметься, що ми тратимо час, але і в цьому випадку ми повинні довіряти словам Ісуса, Який нас закликає:

"Ідіть самі одні осторонь, десь на самоту, та й відпочиньте трохи" (Мк 6, 31).

Ісус разом зі Своїми апостолами пішов на відлюддя, щоб вони були з Ним і в Ньому знайшли відпочинок: "Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені, і Я облегшу вас, ... тож знайдете полегшу душам вашим" (Мт 11, 28-29). Найкращий відпочинок – це виділити час, щоби бути разом з Ісусом, жити у благодаті й любові, дозволити, щоб Його слово нас провадило і формувало. Зокрема перед молитвою, в особливі хвилини "бути з Ним", дуже добре відірватися від усього, відпочити трохи, сконцентруватися, увійти в таємницю і тишу нашого серця (пор. Мт 6, 6).

Час для молитви ми не повинні обмежувати. Чим більше його тратимо, тим більше його здобуваємо. Хто зуміє поринути у єдність з Богом, той знайде мир. Тоді зможемо осягнути стан постійної розмови і злуки з Ним, тривалого з'єднання з Ним навіть поза тим часом, який виділяємо на молитву.

Навіть тоді, коли неможливо віддалитися від гамору світу довкола нас, ми можемо втекти у глибину свого серця, щоб знайти Бога, Який є завжди там. Часто перед будь-якою працею чи зустріччю достатньо сказати: "Для Тебе, Ісусе". Для нас це один із способів відійти на відлюддя, усьому надаючи змісту, значення і надприродного звучання, жертвуючи Йому кожне наше терпіння, велике чи мале.

Таким чином наша єдність з Ним удосконалиться. Навіть наше тіло отримає з цього користь, і це уможливить нам із новими силами повернутися до наших повсякденних обов'язків і любити з більшим поривом.

• • •

"Послухай же тепер, Ізраїлю, про заповіді й рішення, що їх навчав я вас виконувати" (Втор 4, 1).

Бог, Який розмовляє з нами, як з приятелями! Давній ізраїльський народ пишався тим, що мав Бога, Який був до нього таким близьким і дарував йому такі справедливі закони й заповіді (пор. Втор 4, 7-8).

Власне тому, що слово Боже в надзвичайний спосіб захоплює, існує небезпека вірити, що достатньо один раз послухати його і все вже зроблене. Тим часом словом Божим треба жити постійно. В цьому є суть.

У Новому Завіті апостол Яків застерігав перших християн: "Будьте виконавцями слова, а не лише слухачами, самі себе обманюючи" (Як 1, 22). Цього також навчав Мойсей, коли звертався до народу словами:

"Послухай же тепер, Ізраїлю, про заповіді й рішення, що їх навчав я вас виконувати" (Втор 4, 1).

Отож, слухати слово Боже – це означає жити ним.

У словах Ісуса присутній Він сам; ці слова – це Він. Його слова є вічні й тому актуальні в будь-яку хвилину; Його слова – універсальні, які звернені до всіх, без огляду на расу чи культуру. Це не звичайні повчання, завдання, накази, якими зазвичай є людські слова. Його слова вміщають і передають життя.

Ісус наприкінці Своєї Нагірної проповіді залишив нам одну славну притчу (пор. Мт 7, 24-27). У цій притчі Він людину, яка з ентузіазмом слухає Його

слова, а їх не виконує, порівнює до дому, збудованого на піску. Напруть дощі й вітри, тобто людські спокуси, які притягають до легкого і безтурботного життя, доктрини, які обманюють подорожніх своїми захопливими обіцянками, і люди, які їм вірять, марно гинуть, бо не втілили в життя євангельську благовість.

Тих людей, які Його слова виконують, Ісус порівнює до дому, збудованого на скелі. Які б не прийшли спокуси, випробування або безвихідні ситуації, така людина твердо стоїть на шляху Євангелія, продовжує вірити у слово Господнє, бо переконалася у його правдивості.

Слова Ісуса Христа слід втілювати в життя із скромністю і простотою дітей! Він каже нам: "Дайте, то й вам дасться" (Лк 6, 38). Скільки разів зможемо переконатися у правдивості тих слів, що чим більше даємо, тим більше отримуємо! Скільки разів ми не опинилися з порожніми руками, а отримали в стократ більше після того, як поділилися з тими, що потребують! А коли ми не мали нічого дати? Хіба Ісус не сказав: "Просіть, і дасться вам" (Мт 7, 7)? Ми просили і наш дім сповнився всякими добрами, щоб могти ними обдарувати інших.

Коли ми притиснені журбами через якусь прикру обставину, яка здається нам понад наші сили, або сповнені страхом, який паралізує нашу волю, нагадаймо собі слова Ісуса: "Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені..." (Мт 11, 28). Тоді ми переконаємося, що після того, як віддамо Ісусові увесь наш неспокій, до нас повернеться внутрішній спокій і мир, а разом з цим і вирішення усіх наших проблем.

Слово Боже розколює наше "я", викорінює егоїзм, докорінно змінює наш спосіб мислення, допомагає бажати і діяти разом з Ісусом. Коли ми живемо словом Ісуса, в нас поселяється Божа логіка, Божа ментальність і ми починаємо дивитися на все новими очима. Міняється також наше ставлення до інших: незнайомі особи, живучи разом словом Божим, обмінюючися досвідами, які випливають з нього, взаємно відчувають себе братами, творять народ, живу Церкву. Одне-однісіньке слово Євангелія, яким би жили усі люди, могло б змінити русло історії.

Слово Боже, якщо ним жити, творить чудеса. У наших серцях народжується нова довіра, яка не має меж у любові Отця, Котрий сприяє цьому Своєю щоденною допомогою і діянням у Своїх дітях. Його слова правдиві, якщо ми ними живемо. Він виконує їх дослівно, даруючи нам те, що обіцяв: стократну повноту життя тут, на землі, і безконечну радість у небі.

К'яра ЛЮБІХ
Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

Складаємо щиру подяку директору Бучацького колегіуму ім. св. Йосафата *о. Івану Майковичу, ЧСВВ, префекту о. Якову Яремчуку, ЧСВВ і педагогічному колективу* цього навчального закладу.

Дякуємо за все добре, що вони зробили для наших синів: за навчання, виховання та взірцевий приклад життя згідно з Божими заповідями.

Нехай Господь щедро благословить їх на многії і благії літа!

Батьки випускників Бучацького колегіуму 2002/2003 н. р.

ВІДПОЧИНОК ХРИСТИЯНИНА

Людина сотворена на образ і подобу Божу в усіх вимірах, навіть стосовно праці й відпочинку. У книзі Буття описано працю Бога, тобто Його творче діло, яке символічно тривало шість днів, а сьомий день Господь освятив. День відпочинку слід назвати днем прослави Бога. Гарно означено цей день у латинській мові, а також в романській групі мов: "День Господній".

Для християн днем відпочинку є неділя, бо Ісус Христос воскрес і зіслав Святого Духа цього дня. У неділю нам не тільки слід відпочивати від тяжкої праці, але прославляти Бога молитвою. Тому цього дня ми сходимося до храму на найкращу молитву всіх молитов – Божественну Літургію, спільно беручи участь у Євхаристійній жертві. Якщо дорослий і здоровий християнин цього не робить з лінивства чи без оправданих причин, то він важко грішить.

Крім щотижневого відпочинку існує і щорічний відпочинок. До часу, коли розвинулася промисловість, це була зима – період, коли природа немовби спить, відпочиває, а разом із самою землею відпочивають і селяни. З розвитком промисловості, починаючи від 19 ст., з'явилася потреба літнього відпочинку для робітників протягом місяця. Так як робітники дихають шкідливими випарами під час своєї роботи, то їм є дуже корисним чисте морське або гірське повітря. Учні й студенти також мають влітку відпочинок, щоправда значно довший.

Настав час канікул і відпусток. Багато людей їдуть на природу відпочивати. Св. Павло нагадує нам, що усе слід робити на славу Божу і в ім'я Христове. Тому мусимо пам'ятати, як правдиві християни повинні проводити літній відпочинок. Свідомі християни мусили б користати з цього щорічного відпочинку, а студенти і учні – з вакацій для свого духовного збагачення і зросту.

Подібно як до цього зобов'язує св. Церква у неділю і свята, так і під час щорічного відпочинку ми повинні брати активну участь у Службі Божій, реколекціях і духовних відновах, а також читати книжки релігійного змісту.

Маємо на це приклади наших визначних діячів. Наприклад, Іван Франко у часі літнього відпочинку ніколи не опускав Служби Божої. Його дочка згадує, що він до храму брав із собою жінку та дітей. Богдан Лепкий писав, що Іван Франко, будучи на відпочинку, часто гостив у священичих домах. До того ж співав разом з дяками на крилосі, Апостола неодноразово читав, пильно розшукував старі церковні книги та ретельно в них вчитувався.

Одна жінка з Америки, член Марійської дружини, була на курорті у Франції разом зі своїм чоловіком. Вона йому сказала: "В неділю мусимо бути на св. Літургії та сповнити наш обов'язок щодо третьої заповіді Божої". Чоловік знайшов римо-католицьку церкву. Сім'я, хоч і не розуміла французької мови, взяла участь у Службі Божій. Через тиждень подружжя поїхало відпочивати до Німеччини. У протестантському середовищі вони з труднощами знайшли католицький храм і виконали свій недільний обов'язок, хоча знову не розуміли місцевої мови.

Отож, порядний християнин, а тим більше християнська сім'я, відпочиваючи від навчання чи праці, ніколи не звільнить себе від обов'язків стосовно Бога і Церкви. Навпаки, трапляються випадки, що побожні християни, окрім активної участі у недільній св. Літургії, щодня читають релігійну літературу, часто влаштовують духовні вечори й конференції, здійснюють прощі до відпустових місць тощо. Отаким повинен бути відпочинок справжнього християнина!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ХРАМОВЕ СВЯТО У ВІЛЬНЮСІ

Відколи до церкви Пресвятої Трійці у Вільнюсі повернулися отці Василіяни, то щороку на Зелені свята тут відбувається храмовий празник.

Три дні перед початком свята духовні науки голосив місіонер зі Львова о. Василь Зінько, ЧСВВ. На сам празник, 8 червня (за новим стилем), урочисту св. Літургію очолив настоятель Вільнюського василіянського монастиря о. Павло Яхимець, ЧСВВ у співслужінні декількох священиків УГКЦ. Того святкового дня діти приступили до урочистого св. Причастя. Цього року на храмове свято прийшло більше вірних, ніж у минулі роки.

Наступного дня було відправлено Службу Божу біля найславнішої чудотворної богородичної ікони Литви — Ранньої Зірниці Острobрамської.

ОБЛЕЧИНИ І ВІЧНІ ОБІТИ

У неділю, **15 червня 2003 року**, у василіянському монастирі св. Миколая у с. Малий Березний на Закарпатті було урочисто відзначено храмове свято Зіслання Святого Духа. Архиєрейську св. Літургію відслужив Кир Іриней Білик, ЧСВВ у співслужінні багатьох священиків. Під час Служби Божої бр. Матей Іван Хіменець, ЧСВВ склав професію вічних обітів. Після святкового Богослуження сім кандидатів облеклися у василіянську рясу.

Того ж дня у Святомиколаївському монастирі у Крехові облеклися у монашу рясу 15 кандидатів. Чин облечин провів о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, соцій новиків.

У неділю, **22 червня 2003 року**, в Крехівському монастирі склали професію вічних обітів на руки о. ігумена Томи Кушки, ЧСВВ брати Йоаким Ярослав Ковальчук, Елевтерій Володимир Геншляк і Єфрем Михайло Кончак.

Новооблеченим новикам і новопрофесам вічних обітів бажаємо витривалості у монашому покликанні до кінця життя!

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ЮВІЛЕЙ ОТЦІВ РЕДЕМПТОРИСТІВ

26-27 червня 2003 року у Львові відзначено 90-літній ювілей діяльності отців Редемптористів в Україні (Чин Найсвятішого Ізбавителя — ЧНІ).

Перші отці Редемптористи прибули з Бельгії у 1913 році, а першим настоятелем був о. Йосиф Схрайверс. Ця монаша спільнота дала нашій Церкві 17 єпископів в Україні й діаспорі, а також багато заслужених місіонерів. З їхніх рядів Святіший Отець проголосив чотирьох блаженних УГКЦ: владик Василя Величковського і Миколая Чарнецького, ієромонахів Івана Зятика і Зиновія Ковалика. Цей Чин в Україні нараховує понад 130 членів, які виконують своє служіння в 11 монастирях і місійних станицях, з яких одна у Сибіру.

Святкова академія з нагоди ювілею відбулася 26 червня. Зі вступним словом до учасників академії звернувся Протоігумен о. Михайло Волошин, ЧНІ. Прозвучали доповіді про історію і діяльність ЧНІ, а також культурна програма. Урочистості завершено 27 червня Архиєрейською св. Літургією у храмі св. Йосафата, яку очолив Кир Ігор Возьняк, ЧНІ

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ

7-9 червня 2003 року в Амстердамі, найбільшому голландському місті, проходив Міжнародний день молитви до Матері всіх народів. Організатором цього заходу було Згромадження Дочок Матері Божої Співвідкупительки світу. Конгрес розпочався молитвою на вервиці представниками п'яти континентів світу. Протягом трьох днів правилися св. Літургії у латинському обряді.

Вершиною молитовного конгресу стала Служба Божа на празник Зіслання Святого Духа (за новим стилем), яку очолив кардинал Дуад Ігнатій Муса I у співслужінні 11 єпископів, в тому числі Кир Іринея Білика, ЧСВВ з України, і 80 священиків. Вірних того дня зібралося близько семи тисяч з більше як 40 країн світу. Крім загальної молитовної програми, були проведені ще святкові заходи для дітей і молоді.

Делегація з України, яка складалася з п'яти осіб, взяла участь у молитовному конгресі завдяки сприянню Місійного згромадження свв. Кирила і Методія.

ПЕРЕНЕСЕННЯ МОЩЕЙ БЛ. СВЩМЧ. ТЕОДОРА РОМЖІ

Під час беатифікаційного процесу єпископа Теодора Ромжі його мощі були перенесені з Ужгороду до Будапешту для фахової експертизи. 27 червня цього року ідентифіковані мощі бл. свщмч. Теодора урочисто перенесли зі столиці Угорщини до Ужгородської богословської академії.

28 червня на території ужгородського замку було відслужено Архиєрейську св. Літургію, яку очолив апостольський адміністратор до відкликання Мукачівської єпархії Кир Мілан Шашік у співслужінні багатьох єпископів і священиків з України та інших країн, зокрема о. Вартоломея Дудаша з Угорщини, найстаршого ієромонаха Василіянина. Того ж дня мощі бл. Теодора були внесені до катедрального храму УГКЦ в Ужгороді й вкладені до бічного вівтаря.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ВЛАДИКИ

5 липня цього року виповнюється 50 років священства Торонтському єпископу-емериту Корнилію Пасічному, ЧСВВ.

Він народився 27 березня 1927 року у м. Вінніпезі (Канада). До Василіянського Чину вступив 12 вересня 1942 року. Склав вічні обіти 31 жовтня 1948 року. Навчався у Папському університеті Ґригоріянум у Римі й Оттавському університеті. Рукоположений на священика у Римі 5 липня 1953 року.

Був парохом у багатьох канадійських парафіях УГКЦ, настоятелем монастиря св. Йосафата в Оттаві, провінційним консультором і економом Канадійської Провінції отців Василіян, редактором часопису "Маяк" і духівником Оттавської семінарії Святого Духа. У листопаді 1996 року номінований на єпископа Саскатунської, а в 1998 році — Торонтської єпархії УГКЦ. Цього року став єпископом-емеритом.

Вітаємо владику Корнилія зі золотим ювілеєм священства і бажаємо, щоб він вірно виконував своє архипастирське служіння на многії і благії літа!

ЕКСПЕДИЦІЯ МІСЦЯМИ ГОЛОДОМОРУ

Міжрегіональне громадське об'єднання "Організація патріотів України", за підтримки органів державної влади, протягом цього року проводить наукову експедицію, в якій беруть участь християнські конфесії, громадські організації, науковці з України та інших країн світу. У цій акції не беруть участі члени політичних партій.

Експедиція проходить у п'ять етапів. Перший вже відбувся протягом 14-30 травня у чотирьох областях України: Херсонській, Миколаївській, Одеській та Вінницькій. Другий триває з 25 червня по 5 серпня у Кіровоградській, Черкаській, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській, Донецькій областях і Криму. Третій триватиме з 15 серпня по 4 вересня у Полтавській, Харківській, Чернігівській, Житомирській і Київській областях. Четвертий етап (з 10 вересня по 15 жовтня) — це аналіз та обробка отриманої інформації у Києві, а останній — конференція у столиці України – з 15 по 25 жовтня.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

СКАУТСЬКИЙ РУХ В УГКЦ

На світлині: скаути під час св. Літургії.

Засновником скаутського руху був у 1908 році англійський генерал Бейден Пауел. У 1920 році о. Якуб Севін, Товариства Ісусового, засновник Згромадження Святого Хреста Єрусалимського, надав скаутству елементів християнського виховання, вкладаючи у цей молодіжний рух поняття духовності й католицьку доктрину. Згодом було засноване Міжнародне бюро католицьких скаутів.

В Україні існують осередки Католицького Скаутства Європи (КСЄ). У 1998 році ініціатором цього молодіжного руху став о. Софрон Попадюк, ЧСВВ, який організував перший табір на Закарпатті. Духівником скаутського руху у Львові є о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. Сьогодні КСЄ розвивається при парафіях УГКЦ у Львові, містах Червонограді й Жовкві на Львівщині, та с. Імстичево Закарпатської обл. Виховання дівчат і хлопців проводиться окремо; існує також поділ на вікові категорії.

Основною метою цієї організації є виховання самостійної, відповідальної, витривалої, шляхетної християнської особистості. Вишкіл відбувається в основному в таборах. Тут молода людина має можливість краще пізнати себе і Бога, збільшувати фізичну й психологічну витривалість.

Завдяки молитві, прощам, розповсюдженню релігійної літератури скаути зростають у любові до Бога і Матері Божої. Молоді скаути несуть варту біля Божого гробу у Великий тиждень, проводять різні театральні дійства тощо.

Програма табору для скаутів включає св. Літургію, молитви, ігри й науку. Наприкінці дня за скаутським звичаєм розпалюється ватра, навколо якої звучать молитви і пісні. Табір займає важливе місце у житті скаутів, де панує любов і спільна молитва. Влітку цього року члени КСЄ матимуть багато цікавих і насичених днів.

с. Магдалина ВИТВИЦЬКА, ЧСВВ

ХОДИТИ БОЖИМИ СТЕЖКАМИ

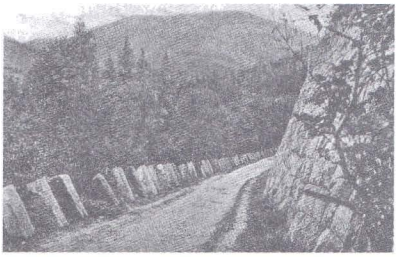

Чи вміємо ми цінувати ті дари, котрі отримали від Господа? Мабуть, рідко хто з нас замислюється над тим, як створений наш світ. Бог дав нам усе в нашу власність, щоби ми, розумно використовуючи Його дари, відчували себе повноцінними та щасливими у цьому земному житті.

Наскільки цінними для нас є наші ноги, які дозволяють нам йти вперед і в цьому русі довідуватись багато цікавого? Без ніг важко уявити своє життя, для декого — це рівнозначно смерті. Ноги водять нас стежками життя, часто є змученими і потребують відпочинку. З іншої сторони, завдяки їм ми відчуваємо рух і щоранку з радістю підводимося до нового дня. Коли бачимо людину в лікарні чи на вулиці, котра не має ніг, жахаємось, бо розуміємо, яка це велика втрата для неї. Проте далеко більша втрата, коли вона є духовною калікою.

Ноги маємо не тільки ми. Ними Творець наділив так само всіх пташок і багато звірів. Пригадую собі одного горобця, який не мав ноги. Він у певний спосіб повчав мене. Не маючи ноги, пташка все одно продовжувала жити своїм життям: виконувала обов'язок, даний їй Творцем – брати участь у задуманій Богом рівновазі природи, літати й співати свою пісню для людей. Отож, навіть тоді, коли ми не маємо ніг, можемо жити і прославляти Того, Хто дав нам життя.

Часто бачу усміхнені лиця тих людей, котрі втратили свої ноги, вони вже більше ніколи не будуть ходити, але все одно радіють. Яка ж тоді роль наших ніг? Роль є дуже проста – ходити стежками Божих заповідей і таким чином прославляти Бога. Треба завжди йти до мети, яку Творець поставив перед кожною людиною: "Будьте досконалі, як і Отець ваш досконалий". У цьому житті ми є постійними подорожніми і не знаємо, коли ця наша подорож закінчиться.

Коли ж то ми зробили перший крок до Бога? – У часі свого хрещення. Тоді-то ми ступили вперше до Божого дому, прирекли вже відтоді постійно використовувати свої ноги для ходження на славу Творця. Того дня священик, помазуючи наші ноги олією катехуменів, промовив: "Щоб він ходив слідами заповідей Христових". Отож, перший крок нашого життя як християн почався із Божого храму, туди ми ступимо і востаннє, але це буде вже крок до вічності.

Для християнина ноги є тим засобом, який провадить його до Бога. Кожен наш крок до Господа буде порахований і стане приближенням до вічності. Що зупиняє нас у житті і не дозволяє йти до Бога? – Ні, не втрата ніг, не те, що вони нас болять, але гріх. Саме він паралізує нашу ходу і ми стоїмо на місці. Часто люди мають здорові ноги, але далекі від Бога. Чому? – Бо не ходять дорогою нашого Господа, а бездоріжжями і манівцями, даючи себе нести течією різних пристрастей до виру вічного прокляття.

Але Господь вимагає від нас, щоб ми постійно прямували до мети нашого життя – святості. Коли ж нас на цій дорозі зупинив гріх – просімо прощення і прямуймо далі, до осягнення досконалості. Не дозволяймо, щоб ми перестали бути подорожніми до вічності. Шлях до досконалості веде через храм. Перший

крок до церкви зобов'язав нас ще у дитинстві зробити безліч таких кроків, щоб кожного разу, входячи до святині, ми ставали ближче до Бога. Чи може бути близько Христа та людина, котра лише раз у рік ходить до Божого дому?

Хтось сказав, що йому важко ходити. Ні, йому не важко, просто він ще не навчився цього робити. Маленька дитина, як починає ходити, спочатку тримається за руку батька чи матері, а через якийсь час вже йде сама, без допомоги батьків. Так само і ми вчімося ходити до Бога. Спершу буде важко, але все одно продовжуймо ходити і не зупиняймося на дорозі до Бога. Цінуймо дар ніг, поки ми ще маємо змогу ними користуватися. Ми повинні цим радіти, бо можемо ходити до церкви, у якій отримаємо вказівки, як покращити свою ходу до щасливої вічності.

Хто навчить людину ходити? – Господь Бог. Він кожного вчить і провадить у цьому житті. Ми ніколи не йдемо самі, з нами завжди перебуває Бог. Навіть у найважчі хвилини Він є поруч. Учімось правильно ходити. Нехай наші ноги ніколи не ступають на стежину зла. Ходімо своїми ногами лише для Бога. Нам слід робити хоча б один крок, хай навіть і маленький, на шляху до доброго. Як говорив один давньоримський мислитель: "Жодного дня без лінії". Це означає, що кожного дня слід зробити один крок вперед, хай навіть і маленький, на дорозі до святої мети.

Наші ноги є здоровими, але ми не ходимо. Нас запрошує Господь прийти до Нього, а ми стоїмо на місці, бо важко вийти з гріха. Ми не знаємо, скільки часу нам ще ходити на цій землі, але якщо ми прагнемо дійти до мети – щасливої вічності у небі з Богом, то разом з Господом обов'язково до неї зайдемо.

Степан СУС

СИМВОЛ ВІРИ (7)

"Вірую в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Який вдруге прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його Царству не буде кінця".

Ісус Христос прийшов на цей світ, щоб голосити Царство Боже, і кожна людина має нагоду під час свого земного життя стати його громадянином. Однак наш Божественний Спаситель сказав, що Його Царство не від цього світу. Це означає, що воно тут лише починається, а у повноті воно розпочнеться щойно після другого приходу Ісуса Христа на цей світ.

Численні чуда, які діялися під час апостольської діяльності Ісуса Христа та й до сьогодні, є виразним знаком присутності Божого Царства тут на землі, вже тепер, хоч воно ще не зовсім довершене. Царство Боже на землі ще зазнає нападів свого противника – диявола. Згідно з Діяннями апостолів, теперішній час – це час Святого Духа і свідчення (пор. Ді 1,8), але також і час, позначений утиском, як написав у своєму посланні св. апостол Павло (1 Кор 7, 26).

Перші християни очікували негайного повернення Ісуса Христа, думаючи, що це станеться у недалекому майбутньому. Вони закінчували молитву словами: "Маран ата", що означає: "Прийди, Господи". Усе їхнє життя було сповнене радісним очікуванням цієї події. Вони без жалю розлучалися із земним життям, надіючись, що невдовзі прийде Христос Суддя і об'єднає всіх у Своєму Царстві: тих, які вже навіки поснули, і тих, які ще живуть.

У часи жорстокого переслідування Церкви Римською імперією та й у пізніші віки християнства Церква навчає, що спасительне діло Ісуса Христа буде довершене щойно після Його другого приходу на цей світ, як Судді живих і мертвих. Св. апостол Павло у листі до ефесян наголошує, що Отець усе підкорив під Його ноги. На основі цього св. Церква навчає, що усе творіння знаходить своє остаточне поєднання під одним Головою – Ісусом Христом.

Перший Адам своїм гріхом вніс безлад у Всесвіт, другий Адам –Христос – вніс досконалий порядок, який остаточно завершиться Його другим приходом. У богослов'ї це називають "рекапітуляцією". Ісус Христос знову засяде на престолі слави як Глава усього сотвореного, яке буде досконало підпорядковуватися Творцеві. Коли відбудеться славний прихід Ісуса Христа, ніхто не знає. Ісус закликав нас чувати і молитися, бо не знаємо ні дня, ні години (пор. Мт 24, 44).

Св. Павло вважає, що скоріше, ніж Христос вдруге прийде на землю, цілий Ізраїль навернеться (Рим 11, 26), тому що воля Божа – це спасіння і навернення усіх народів. І чим скоріше це здійсниться на землі, тим скоріше Христос Спаситель і Суддя вдруге прийде на цей світ і завершить нашу людську історію.

Але диявол завжди намагається відвернути людей від Бога, через своїх слуг переслідує св. Церкву. Апостол Павло у своїх двох посланнях до солунян наголошує, що можуть з'явитися лжепророки, які запровадять псевдорелігію, внаслідок чого з'явиться антихрист. Тоді людина стане сама себе прославляти замість Бога.

У численних документах Церкви говориться, що часи антихриста вже настали. Його наступ переможе не людина, а Бог. У книзі Одкровення мовиться, що тріумф добра у подоланні зла набере форм Страшного суду (пор. Од 20, 12). Незважаючи на те, що Отець не послав Сина у світ судити, а світ спасти, все-таки Отець Синові дав суд увесь (пор. Ів 5, 22). Отож, у цьому житті той, хто вірує в Нього, не буде засуджений, а хто не хоче вірувати в Нього, той уже засуджений (пор. Ів 3, 18).

На основі цих слів Церква навчає, що кожна людина сама себе засуджує на вічне життя або вічну смерть. Христос наприкінці нашої історії прийде судити живих – тих, які увірували, і мертвих – тих, які не увірували. Тобто Він прийде остаточно відкрити таємниці сердець людей і одних покликати до вічної радості, а інших засудити на вічне прокляття. Цей суд описав св. євангелист Матей у своєму Євангелії (пор. 25, 31-46).

Христос віддасть кожній людині згідно з її ділами і прийняттям чи відкиненням нею Божої благодаті. Після другого приходу Ісуса Христа настане нове небо й нова земля. Його Царство вже не буде терпіти ніяких суперечностей і не матиме кінця.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Катехитично-педагогічний факультет при Івано-Франківській теологічній академії

оголошує набір абітурієнток на вивчення релігієзнавства та основ християнської етики (стаціонарна форма навчання).

Прийом документів та логічні тести – 4-5 серпня 2003 року.

Вступні іспити – 6-8 серпня 2003 року.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Василіянок, 17;
тел.: (03422) 4-03-35, 4-70-14.

МОШКОВА НАУКА

Якось їдучи в автобусі, я почув розповідь про один випадок, який стався ще тоді, коли галицькі землі були під владою Австро-Угорщини. Тоді серед сільського населення мешкала невелика частина євреїв. Практично не було села, в якому не проживали б декілька жидівських сімей, основним заняттям яких була дрібна торгівля продовольчими і здебільшого промисловими товарами, а також горілкою у власних корчмах.

У кожному селі було не менше однієї корчми, де збідовані селяни часто пропивали останній гріш, а деколи і худобу, поле тощо. Заняття єврейських сімей взагалі було прибутковим; були випадки, коли "бідний" такий єврей (а вони любили прибіднюватися) на такій комерційній діяльності, та й на відсотках від позик селянам нерідко ставали співвласниками приватних банків. Правда, були, але рідко, і такі єврейські сім'ї, одну з яких змальовує Тимотей Бордуляк у своєму оповіданні "Бідний жидок Ратиця".

Одного разу такий єврей, будучи в якихось справах у поблизькому містечку, повертався додому. Йому пощастило: у містечку на ярмарку був якраз сусід Пилип, який згодився його довезти додому за "могорич" – склянку оковитої. Вдоволений був і Пилип, бо й так повертався порожняком з ярмарку додому.

Пополудні Пилип з жидом рушили в дорогу. Розмовляли мало, жид начебто дрімав. Коли проїхали одне село, жид попросив зупинити підводу і, зійшовши з неї, сказав:

– Пилипе, їдь додому сам. До села залишилося якихось три кілометри. Я піду пішки. Нести не маю що, погода гарна, поки смеркне, додому доберуся.

– Але ж, Мошку (так звали в селі жида), ти знаєш, що краще зле їхати, ніж добре йти. Чи тобі не вигідно їхати на м'якому сіні? Дорога добра, не трясе тебе, сидиш собі та дрімаєш, сил не витрачаєш і за якоїсь півгодини будеш вдома. Чи, може, тобі шкода склянки тої смердючої горілки, яку ти мені обіцяв?

– Ти знаєш, Пилипе, – сказав Мошко, – ми з тобою різної віри, але я чесний жид. Нікого я не обшахрував, вага у моїй крамниці не підкручена, а що частенько, може, я занижую ціну на селянську продукцію, то це правда. Бо жид мусить також з чогось жити. Я завжди з хлопом торгуюся: якщо замала ціна, яку я пропоную, я його товар з рук йому не видираю. А ти, Пилипе, приходь сьогодні ввечері до корчми, склянку горілки я тобі поставлю.

Закінчивши денну роботу, ґазди, як звичайно, ввечері приходили до корчми, щоб поговорити про всяку всячину, та й не без того, щоб чарчину оковитої перехилити. Людно було в корчмі і в цю ярмаркову середу. В повній тютюнового диму кімнаті було гамірно, дехто, будучи уже під мухою, і пісеньку наспівував.

Прийшов до корчми і Пилип. Мошко прикликав його до ляди, налив горілки і сказав:

– Випий, Пилипе, щоб ти був здоровий і добре тобі ґаздувалося, мав завжди добрі коні й коли трапиться тобі по дорозі жид, а тим більше старий жид, щоб ти не минав його, а підвіз туди, куди і сам їдеш.

Однак Пилип не збирався пити. Він увесь час, відколи Мошко зліз із підводи, думав, що не може бути, щоб мудрий жид (а Мошка всі в селі вважали за

мудрого), просто захотів прогулятися і помилуватися природою. Пилип уже знав, що жида близько села наздогнав інший сільський ґазда, з яким Мошко і приїхав додому. Це, як то кажуть, зачепило Пилипа за живе і він сказав Мошкові:

– Пити не буду, поки ти, Мошку, не скажеш мені правду: чому ти не захотів їхати зі мною, а підсів на підводу Филимона? Чи моя фіра гірша від Филимонової, чи коні в нього ліпші? А, може, я гірший від Филимона фірман?

Хитрий жид почав пояснювати, що не розрахував своїх сил, швидко змучився, та ще й взуття тиснуло і важко було йти. Пилип відчув, що жид викручується, щось недомовляє, і він рішуче сказав:

– Якщо ти, Мошку, не скажеш мені правду, то цю горілку я виллю тобі на голову і моєї ноги тут більше не буде!

Ще якийсь час сперечались жид з Пилипом, аж нарешті Мошко сказав:

– Добре, Пилипе, якщо ти такий впертий, то я скажу тобі причину, чому я не захотів з тобою їхати. Може, моя відповідь буде корисною не тільки для тебе, але й для тих, хто слухає нас. Жид помовчав, а потім продовжив:

– Коли ми рушили з міста, я вирішив подивитися, як ти, який вважаєш себе християнином, відносишся до своїх святинь. На роздоріжжях і при дорогах люди поставили хрести, фігури, а в селах — церкви. Ні перед одним хрестом, ані перед церквою, яку ми минали в одному селі, ти навіть не скинув шапки з голови, хоч личило б, може, і по-християнськи вклонитися. Отож, я подумав, що не вмієш ти пошанувати своє, а щоб ти зрозумів хибність такої своєї поведінки, я зліз із твого возу, а потім приїхав з Филимоном до села, хоч міг і пішки дошкандибати додому. Я знав, що про це ти довідаєшся, що тебе це обурить і ти захочеш знати причину, і, як бачиш, я не помилився.

Жид хитро усміхнувся і продовжив:

– Так знай, Пилипе, мій батько колись мені говорив: "Не довіряй ґоєві (а ґоями поза очі жиди так вас і називають), який перед своєю святинею не скине шапки або не поклониться. Це непевний чоловік, він може жидові не одну прикрість зробити". Так розпорядився Той, що на небесах, що ти народився в християнській вірі, а я — у юдейській. Ти повинен шанувати своє, а я – своє. Ти перед нашою божницею шапки не знімай, як і я перед вашою церквою не зніматиму своєї ярмулки, але свої святині кожний з нас має шанувати.

Якусь хвилину-дві щось думав Пилип, а потім сказав:

– Дякую тобі, Мошку, за науку.

І не випивши до кінця могоричу, трохи засоромлений, вийшов з корчми.

На другий день у селі було тільки й розмови, що про вчорашній випадок у корчмі. Про цю подію стало відомо і в навколишніх селах. Відтоді по всій околиці всі стали знімати шапки і хреститися, проходячи повз придорожні хрести, фігури і церкви. Мошкова наука дала добрі плоди.

Почувши таку розповідь, я подумав про сьогодення. Рідко хто, проходячи чи проїжджаючи повз християнські Божі храми – церкви чи костели – перехреститься чи скине шапку і вклониться. Чи нам, може, треба також пошукати такого Мошка?

Стефан КРАСНОМОВЕЦЬ

Від редакції. *Похвальний це звичай знімати шапку чи хреститися, проходячи або проїжджаючи біля храму. Однак Бога слід вшановувати передовсім у серці, а не задля людського ока. Не забуваймо також, що людина є храмом Святого Духа і ми не повинні з байдужістю і зневагою проходити повз неї. Знайомих вітаймо, а до незнайомих ввічливо ставмося!*

МОНАСТИР У КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

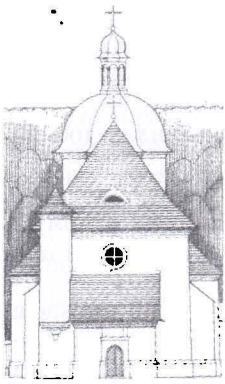

На світлині: макет храму в Кам'янці-Подільському.

Історики твердять, що монастир у Кам'янці-Подільському був заснований у 1722 році, а вже 1739 року його було долучено до відновленого Василіянського Чину. Коли у 1747 році єпископ Львівський і Кам'янець-Подільський Атаназій Шептицький дозволив ченцям Василіянам служити у старовинному храмі Пресвятої Трійці, то вони неподалік святині збудували великий мурований монастир і дзвіницю, а також різні господарські споруди.

За часів більшовицької влади монастир був переданий як гуртожиток радгоспу-технікуму. Ще досі отцям Василіянам не віддали господарські споруди, які колись були їхньою власністю,і вони змушені платити оренду за ці приміщення.

Перші відомості про храм Пресвятої Трійці походять з 12 ст. За результатами археологічних досліджень спершу було збудовано дерев'яну церкву, котру неодноразово підпалювали зловмисники. Після декількох таких пожеж ченці збудували кам'яну церкву Пресвятої Трійці. Портали вікон і дверей були виготовлені з білого каменю, що надавало величі й краси храмові. Під церквою було вмуровано крипту для захоронення настоятелів. На монастирському храмі був розміщений купол у візантійському стилі. За правління царя Петра I отців Василіян вигнали з монастиря у Кам'янці-Подільському, а дах церкви був перероблений на московський стиль.

У 30-х роках 20 ст. церкву за наказом безбожницької влади підірвали і розібрали аж до фундаменту, а з каменю поряд з монастирем збудували універмаг. На місці зруйнованого храму над криптою було розміщено фонтан, від водогінних труб якого були дуже знищені крипта з останками настоятелів і фундамент святині.

З 1993 року в Кам'янці-Подільському монаше служіння почав виконувати бр. Давид Кулинич, ЧСВВ. На місці старовинної церкви того ж року розпочалася будова нового храму. Роботу почали з ліквідації з середхрестя церкви фонтану і відновлення крипти та фундаменту. Крім згаданого брата у Кам'янець-Подільському монастирі час від часу служили інші брати Василіяни, а короткий час там виконував священичі обов'язки молодий ієромонах Пахомій Сидор, ЧСВВ. З весни 2003 року в цьому монастирі служить о. Володимир Пелешок, ЧСВВ.

бр. Давид КУЛИНИЧ, ЧСВВ

Від редакції. *У Кам'янці-Подільському вже існує греко-католицька парафія, якою опікуються отці Редемптористи, тому громада вірних УГКЦ при майбутній василіянській церкві є невелика. Вони неспроможні своїми власними силами відбудувати храм і монастир. Звертаємося до всіх людей доброї волі в Україні й діаспорі з проханням допомогти молитвою і пожертвою (грошима або будматеріалами на будову церкви).*

Просимо перераховувати кошти на такий рахунок: р/р 26002890020931 Укрсоцбанк України МФО 315546 м. Кам'янець-Подільський.

СВЯТА ТАЙНА ПОДРУЖЖЯ (7-8)

У цьому числі коротко подаємо науку про подружжя у світлі вчення святих Отців Церкви і католицьких богословів.

У численних творах **святих Отців Церкви**, зокрема у гоміліях, знаходимо чимало повчань про нерозривність і святість християнського подружжя, виховання дітей, обов'язки зберігання подружньої вірності тощо.

Деякі святі Отці Церкви у перших століттях християнства вважали подружжя менш вартісним, ніж дівицтво. Св. Григорій Богослов говорить: "Подружжя – добре діло, але не можу сказати, щоб воно було понад дівицтво, бо дівицтво не вважалося б за щось високе, якщо б не було з кращого кращим".

Свята Церква засудила пересадні твердження, що подружжя – це необхідне зло, диявольська інституція і уступка тілесній пристрасті на шкоду духовного зв'язку людини з Богом. Подружжя ніколи не вважалося у Церкві чимось грішним, а, навпаки, називає Богом благословенним станом. Однак пройшло доволі багато часу, поки подружжя було зараховане до семи святих Тайн Церкви.

Наука святих Отців про подружжя здебільшого базується на вченні св. апостола Павла про зв'язок любові Христа з Церквою. Християнське подружжя є відображенням і наслідуванням цього зв'язку. Отці Церкви також навчають, що християнське подружжя є нерозривним аж до смерті одного з подругів, а також джерелом благодаті, яка їх освячує.

Св. Григорій Богослов наголошує, що подруги повинні залишити по собі дітей, а подружжя не повинно розпалювати тілесні пристрасті. А св. Іван Золотоустий доповнює словами: "Де чоловік, жінка й діти у згоді та любові з'єднані зв'язком чесноти, там поміж ними Христос".

Починаючи з 11 ст., **католицькі богослови** наголошували передусім на людських якостях, наприклад, важливості взаємної згоди на укладення подружжя. Подружнє життя є певною мірою своєрідним відреченням власної волі. Згоду подруги мають виявити у вигляді присяги, яка є виявом взаємного союзу, підтвердженого Церквою.

Згідно з наукою богословів середньовіччя, подружжя подібне до союзу Бога з вибраним народом. З цього твердження походить і наука про нерозривність подружнього зв'язку, бо як Господь, який уклав союз із вибраним народом і залишився йому вірним, навіть коли народ не дотримався своєї обіцянки, так кожен з подругів повинен дотримуватися подружньої вірності, навіть коли інший його зраджує.

У св. Письмі сказано: "Будьте плідні й множтеся" (Бут 1, 28), тому народження дітей є суттєвим і важливим елементом подружжя.

Католицькі богослови нового віку виключають як полігамію (багатоженство), так і поліандрію (багатомужество). Вони обгрунтували вчення про подружжя як єдиний і нерозривний союз між подругами, які повинні себе взаємно удосконалювати й допомагати одне одному на шляху до святості.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ЗАМІСТЬ ПОМСТИ — ЛЮБОВ

Микола повернувся з роботи додому пізно ввечері. Відкривши двері, тут же з порога почав докоряти своїй дружині Євгенії:

– Чому ти не пішла в лікарню? Скільки разів я повинен тобі говорити одне й те ж саме?

Він був сердитий і незадоволений через непослух Євгенії. Роздягаючись, він зі злістю кидав свою одежу на диван.

– Я ж тобі казала, що не буду вбивати своєї дитини. У нас всього двоє дітей, то ще й третій дитині знайдеться місце, – відповідала з тривогою у серці дружина.

– А мені потрібна жінка до життя, а не для дітей. Достатньо, що маємо вже двох дочок. Даю тобі час, якщо до суботи не зробиш аборт, я покину тебе.

– Миколо, це ж гріх, а за гріх потрібно буде відповідати перед Богом як мені, так і тобі, – жінка якийсь час помовчала, а потім в сльозах почала вмовляти свого чоловіка: – У нас в родині ніхто аборту не робив. Це ж треба переступити Божу заповідь "Не убий".

– Ти будеш народжувати дітей, а я буду змушений тяжко працювати, щоб вас прогодувати. О ні, не буде так. Вирішуй. Якщо ні, то прощавай... – сказав рішуче чоловік.

У суботу Микола був як навіжений. З самого ранку сварився з Євгенією, пакував у валізу одежу і речі, щось сердито шукав і лаявся. Дочки Люба й Віра дивилися то на свого батька, то на заплакану мовчазну матір.

– Тату, не їдь від нас. Ми тебе любимо, – почала жалісно благати батька його старша донечка Люба.

– Скажи, хоч куди їдеш... І тобі не шкода своїх дітей?.. – питала Євгенія.

Тут надворі з'явилося авто. Микола стрепенувся і почав виносити свої речі. Потім поцілував дітей, а жінці тільки подав руку.

– Прощайте. Прийде час, зустрінемося.

Микола залишив свою сім'ю, свою Україну, мову, звичаї і навіть релігію. Сусіди говорили, що бачили його на Жмеринському вокзалі, як сідав на московський поїзд. Куди поїхав Микола, ніхто не знав.

Через декілька місяців Євгенія народила ще одну донечку. Назвала її Надією. Під час хрещення дитини священик звернувся до Євгенії з такими словами:

– Ви назвали своїх дітей іменами Божих чеснот — Віри, Надії і Любові. Просіть Бога, щоб цими чеснотами були сповнені їхні серця. Батьки повинні не тільки народити дитину, але також дати їй добре виховання.

І дійсно, Євгенія, незважаючи на важку працю, по-християнськи виховувала своїх дітей. А від Миколи не було ніякої вістки. Нераз діти запитували матір, коли тато приїде додому, а Євгенія тільки відповідала:

– Батько, може, повернеться додому, а, може, і ні. Та нам не треба переживати, бо ми маємо Отця Небесного, який завжди дбає про нас. Діти, вірте в Бога і надійтеся на Нього, то завжди будете щасливі.

Дочки повиростали, закінчили педагогічний інститут і стали вчительками. Діти дякували матері за її турботи і добре серце. Але ніщо так швидко не минає, як наше життя. Недавно було весілля у дочок, а вже Євгенія дочекалася і внуків.

Одного дня їй принесли листа. На конверті вона побачила прізвище свого чоловіка. Євгенія швидко розірвала конверт і почала читати листа, який був

написаний дуже незграбним почерком. Микола писав, що важко хворіє на параліч і жалівся, що його покинули друзі й знайомі. Зізнався, що мав дві жінки, але не був з ними щасливий. Тепер живе одинокий і життя його може закінчитися трагічно, бо зими холодні і він сам не може зварити собі щось поїсти. Просив вибачення і дуже шкодував за своє нерозумне рішення покинути сім'ю. Вкінці благав дозволу повернутися додому і запитував, чи живе та дитина, смерті якої домагався він ще в лоні матері.

Прочитавши листа, Євгенія нічого не сказала Надії, бо боялася, що дочка не сприйме цю вістку про свого батька. Та все-таки на другий день вона зізналася:

– Батько написав листа.

– І що він пише? — здивовано запитала Надія.

– Пише, що погані з ним справи. Живе самотній і важкохворий. Хоче повернутися додому.

Надія мовчала. Через деякий час мати сказала:

– Нікому про це не розповідай. Нам потрібно молитися за нього, а Бог покерує на добрий кінець.

Через місяць Євгенія отримала другого листа, а відтак третього. Микола благав, щоб вона зрозуміла його і допомогла в його нещасті. Євгенія шукала поради в сусідів. Одні казали, щоб в ніякому разі його не приймати назад за заподіяну кривду. Інші мовчки висловлювали своє співчуття. Старші дочки казали, щоб мати вирішувала це питання самостійно.

Вкінці Євгенія звернулася до своєї наймолодшої дочки:

– Надіє, я вирішила, нехай повертається батько. Адже коли ми брали в церкві шлюб, то я присягала перед Богом, що не залишу свого чоловіка аж до смерті. Ми пережили багато труднощів, то й це дасть Бог сили витримати.

Надія тут же відповіла:

– Мамо, я батька не знаю, але його нещастя не може мене не хвилювати. Бог каже всім прощати провини. Мені жаль тата і тепер я не можу відректися від нього, коли він хворий і немічний.

Була осінь... На станції Жмеринка Миколу зустрічали його дружина Євгенія і дочка, якої він ніколи не бачив. Провідники попід руки вивели хворого мужчину з поїзда, а потім подали його валізу. Микола виглядав дуже немічним, мовчки обтирав сльози.

Вдома Микола плакав і розкаювався в своїй провині перед Надією.

– Прости мені, я перед тобою провинився ще перед твоїм народженням. Я ніколи би не подумав, що ти приймеш мене як свого батька.

– Не переді мною вибачайтеся, а перед Господом Богом. Я давно вам простила, але треба, щоб і Бог вам простив, – відповідала Надія.

Через декілька днів до хати завітав священик. Микола щиро посповідався і прийняв св. Причастя. Того дня у домі всі були щасливі. Забулося все пережите і наболіле. Надія на пораду сусідів позбутися батька і віддати його в дім перестарілих відповідала:

– Хіба св. Письмо не каже нам бути милосердними й добрими, прощаючи один одному кривди? Якби я з помсти віддала батька у дім перестарілих, то хіба могла би називатися християнкою?

Надія, незважаючи на свої обов'язки, кожного дня відвідувала хворого батька, вона йому і закрила очі в час його смерті. А після смерті батька часто давала на Службу Божу за упокій його душі.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

РОЗВАЖАННЯ НАД БЛАЖЕНСТВАМИ (2)

Блаженні тихі, бо вони успадкують землю (Мт 5, 4)

Місія тихих і лагідних у світі полягає у наслідуванні Ісуса Христа, Який проявляє безмежну любов Свого Серця і лагідність, що притаманна месіанському Цареві. Він, будучи водночас Богом і людиною, жертвує Себе за спасіння світу і зносить труднощі апостольської праці без нарікань, у тиші серця. Ісус не створює тиску на Своє оточення, щоби ним заволодіти і таким чином мати всіх під Своїм впливом.

Св. євангелист Матей описує Його месіанське післанництво такими словами: "Ось цар твій іде до тебе, лагідний і верхи на ослиці..." (21, 5). Це відгомін пророцтва Захарії (9, 9-10), який вказує на мирний характер володарювання месіанського Царя.

Під час Своїх страстей Ісус Христос не відповідає ворогам насильством і грубістю, не погрожує їм, але радше Сам передає Себе у їхні руки. Як справжній праведник, Він мовчить перед Своїми обвинувачувачами і об'являє таємницю Своїх страстей, які може витерпіти лише Син слухняний. Ця тихість і лагідність Месії виразно описана у старозавітньому пророцтві: "Його мордовано, та Він упокорявся і не розтуляв Своїх уст" (Іс 53, 7).

В основу християнського життя після складення обітниць хрещення первісна Церква ставила лагідність і сумирність (Еф 4, 1–2). Тихість означає внутрішню делікатну поставу людини, яка відображалася у милосерді й доброзичливому та терпеливому ставленні до інших (Кол 3, 12–13). Лагідність у серцях віруючих є плодом Духа (Гал 5, 22).

Ісус Христос покликав і нас іти Його слідами, показуючи своєю поведінкою лагідність і сумирність вдачі. Тільки в такий спосіб зможемо успадкувати землю, тобто стати громадянами Небесного Царства: захоплюючи людські серця не насильством, владою, поневоленням, але терпеливістю, великодушністю, ніжністю і ласкавістю. Недаремно Ісус повчає Своїх учнів: "Ось Я вас посилаю, як ягнят між вовків" (Лк 10, 3).

Поведінка Христового учня повинна відрізнятися від поведінки сильних світу цього. Хто хоче наслідувати Божественного Спасителя, той не може застосовувати агресії щодо інших. Така людина терпеливо зноситиме випробування, післані Богом, й не нарікатиме на них; вона не скаржитиметься у недузі, не сіятиме довкола себе невдоволення важкими обставинами чи труднощами життя. Послідовник Ісуса не шукатиме розголосу в світі, а у тиші серця спілкуватиметься зі Своїм добрим Батьком – Богом. Іншим людям з такою лагідною, тихою і сумирною людиною буде в житті легко й добре.

Отже, намагаймося всіма силами осягнути лагідність, яку Ісус зарахував до блаженств. Небесний Єрусалим стає нагородою не для тих, що воюють, а тих, які вільні від усякої пристрасті й наслідують свого Спасителя, Який каже: "Учіться від Мене, бо Я є лагідний і сумирний серцем".

Молитва: Господи, допоможи мені в хвилини роздратування не виявляти свого настрою назовні й ставитися до інших з внутрішнім миром і лагідністю.

(Продовження буде)

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

"ЦІЛИТЕЛІ-САМОЗВАНЦІ"

Сьогодні багатьох людей приваблюють рекламні оголошення у пресі, де представлено цілий ряд так званих цілителів, які не мають нічого спільного з Богом. У численних львівських газетах (і не тільки) наводяться багато прикладів зцілень, які нам здаються вигаданими. Знаємо, що наслідки зцілень, які стаються з Божою силою, довготривалі й корисні духовному та тілесному здоров'ю людини. Тим часом "зцілення", якими пишаються цілителі, є короткотривалими і дуже часто мають навіть негативні наслідки.

Найперше у вічі впадає так би мовити здатність однієї особи, конкретніше "Валентини" (на фото жінка середніх років, з піднятими долонями, на одній з них хрестик) вилікувати від численних недуг і хвороб. Її "послужний список" містить більше 50 назв. Складається враження, що ця "цілителька" володіє надзвичайними можливостями і є панацеєю від усіх хвороб.

Не менш відомий на сторінках нашої преси "Ілхам", особа ніби-то турецької національності, середніх років, права долоня піднята вгору, а ліва рука прикладена до грудей. Реклама цього "цілителя" теж багата на численні свідчення.

Подання реклами про "цілителів" у пресі супроводжується інформацією про масові зустрічі, які є платними (ціна коливається від 40 до 70 гривень за сеанс). Завдяки такій рекламі, у якій є посилання на відповідні дозволи та ліцензії, а також на конкретні комерційні структури, "Валентина", "Ілхам" та інші "цілителі" з іменами без прізвищ постають перед масовим читачем у позитивному світлі, а насправді це зовсім не так.

Якщо уважно прочитати свідчення людей, яких ніби-то оздоровили цілителі, то можна поставити під сумнів їхню правдивість. Рекламовані "цілителі" буцімто використовують "давні молитви", "старовинні заклинання", тобто у своїй діяльності застосовують певні релігійні, а скоріше — псевдорелігійні практики. Термін "давня молитва" викликає, м'яко кажучи, лише здивування. З нашої християнської традиції знаємо, що основні молитви є усталеними і не пов'язані якимись часовими рамками. Молитви "Отче наш" навчив нас сам Господь Ісус Христос, "Символ віри" прийнятий у 325 році Отцями Церкви на Нікейському соборі тощо.

Заклинання нічого спільного не мають з молитвою і духовністю, це язичницькі елементи. Якщо є якісь "позитивні" наслідки цих заклинань, то це дія аж ніяк не Божа, а диявольська. Молитвою людина прославляє Бога, дякує Йому за оздоровлення, перепрошує за свої гріхи і просить допомоги. А цілителі зі своїх заклинань-"молитов" роблять немовби автоматичне джерело оздоровлення, тобто людина отримає все, що забажає, треба тільки заплатити гроші.

Ми живемо в християнській країні, більше тисячі років віримо в єдиного Бога – джерело всього доброго. У нашій християнській вірі ми не виключаємо терпіння, недуги і невдачі, бо вони є засобами до зросту в нашій вірі й шляхом до святості. Ісус нас закликає: "Прийдіть до Мене всі втомлені і обтяжені, і Я облегшу вас", тобто нам стане легше на душі, але це не означає, що зникне фізична недуга або матеріальні нестатки.

Свята Церква передбачає у своїй практиці молитви над хворими і екзорцизми. Останні мають право читати священики, які мають дозвіл від єпископа.

Миряни можуть використовувати тексти молитов оздоровлення, подані у молитовниках, виданих за дозволом церковної влади.

Не можна цілковито заперечити того, що окремі люди обдаровані надприродними можливостями, в тому числі й миряни, тобто вони можуть щось робити надзвичайне на відміну від пересічних людей. Такі люди визнають, що дари, які вони мають, дані їм від Господа Бога. Їх можна пізнати по тому, що вони це роблять з любов'ю і безкорисливістю, згідно зі словами Євангелія: "Даром прийняли, даром давайте".

На противагу цьому "валентини", "ілхами" та іже з ними подають себе як єдину "надійну допомогу в безвихідних ситуаціях", хваляться "унікальними сильнодіючими обрядами" тощо. Більше того, вони створюють собі культ поклоніння, продаючи до використання іншим людям власні фотографії та амулети. Ніби-то носячи їх, думаючи про обличчя цілителя чи притримуючи амулет при виконанні якоїсь праці, людина спроможна подолати якусь фізичну та душевну недугу! З погляду здорового глузду це неможливо, а з погляду Церкви – це гріх ідолопоклонства, оскільки людина, яке свідомо використовує пропоновані цілителями методи, порушує першу Божу заповідь: "Не май інших Богів, крім Мене".

Люди, які звертаються за допомогою до цілителів з вірою у їхні надприродні можливості, відвертаються від Всемогутнього Бога, а вірять у силу людини, приписуючи їй Божі якості.

З Нового Завіту знаємо, що Господь наділив св. апостолів можливостями виганяти диявола з людини та оздоровлювати хворих, а в деяких випадках і воскрешати мертвих. Але вони використовували цю свою силу не з бажанням здобути славу серед людей чи збагатитися, але з метою прославити Господа і привернути людей до віри в правдивого Бога, духовно і тілесно їх оздоровляючи. Сучасні цілителі діють не з милосердя і любові до хворих та знедолених, а з власного зиску, маючи на меті отримати тільки матеріальну вигоду.

Ігор ЯРЕМКО

Від редакції. *Сотні людей можуть дати приклади негативних наслідків після відвідин масових чи приватних сеансів "валентин", "ілхамів" та інших. Ми очікуємо на такі свідчення і сподіваємося, що зроблений нами аналіз "цілительського феномену" сприятиме зменшенню, а навіть викоріненню цього суспільного лиха, яке країн Західної Європи і Америки перекинулось до нас, спустошуючи духовно й морально, а навіть і матеріально її жителів.*

НАМ ПИШУТЬ

НАДІЄТЬСЯ ДУША МОЯ НА ГОСПОДА

Тарас Клок із с. Новий Яричів Кам'янсько-Бузького р-ну на Львівщині висловлює подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Антонію Падевському, св. Юді Тадею, бл. свщмч. Миколаю Чарнецькому, св. Герардові і всім небесним заступникам за опіку й духовні ласки.

Родина В'язівських зі с. Сопошин дякує Пресвятому Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії і св. Юді Тадею за те, що залишилися живими і одужали після аварії; Г. В'язівська з цього ж села вдячна Господу Богу, Пресвятому Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі за успішне складення іспитів її сином Назарієм, студентом III курсу ЛНУ ім. І. Франка.

ОСТАННЯ СПОВІДЬ ІВАНА ФРАНКА

Цього року минає 87 років від дня смерті визначного українського письменника і громадського діяча Івана Франка (1856-1916). Усе своє життя він присвятив просвіті людей і суспільній діяльності. Довгий час вважали, що галицький Мойсей (цей вислів є означенням великих заслуг Івана Франка) був атеїстом, тобто не вірив у Бога.

У велетенському творчому доробку Івана Франка є твори, у яких віддзеркалюється його віра в те, що Бог існує, що Він є всемогутній і милосердний, а Його любов безмежна і вічна*. Підтвердженням того, що людина до останнього подиху залишилася вірною своєму Творцеві, є її участь у св. Тайні Сповіді та прийнятті до свого серця Євхаристійного Ісуса. Чи сповідався великий Каменяр перед смертю?

Радянські франкознавці і деякі сучасники Івана Франка заперечували цей факт. Відомо, що похорон письменника у 1916 році відбувся дуже скромно – його відправляв лише один священик *(це можна частково пояснити воєнними лихоліттями того часу — прим. ред.)*. Ще донедавна у Львові проживала сім'я, яка точно знала і пам'ятала: Франко таки сповідався перед смертю! Це родина академіка Василя Щурата, а його невістка Олександра Щурат була донькою греко-католицького священика Володимира Гургули, який останні роки свого життя служив у Преображенській та Успенській церквах Львова.

У літературному часописі "Дзвін" (ч. 1 за 1991 р.) були поміщені спомини Олександри Щурат, у яких мовиться, що Іван Франко був дуже хворий, дні його життя підходили до кінця. Зрозумівши це, п. Левинська, дочка пароха, котра послуговувала письменникові, пішла до Успенської церкви по священика. Парох церкви о. Василь Давидяк послав для сповіді о. Володимира Гургулу, але хворий не прийняв його.

В "Українських вістях" (№ 124 за 1996 р.) у спогаді "Останні дні Франка" п. Грозик пише, що до хворого приходив ще й православний священик румунської національності. Про нього згадує у своїх спогадах і о. Теодосій Галущинський, ЧСВВ, який за день до смерті славетного письменника приходив до нього. Іван Франко пояснив о. Теодосію, що не прийняв священика, бо не вважав свій стан безнадійним.

Зі слів Олександри Щурат відомо, що о. Володимир Гургула дуже переживав за те, що йому не вдалося посповідати Івана Франка, та потім таки набрався відваги і пішов до нього. Франко прийняв його. Олександра Щурат згадує: "Вернулися татко додому дуже задоволені. Оповіли: я був, прийняв мене і ми мали довгу розмову! І ще: я щасливий, що зробив цю останню послугу для такої світлої і праведної людини...".

Наступного дня громадськість Галичини провела в останню дорогу велетня духа – Івана Франка, а обряд похорону здійснив о. Володимир Гургула.

Підготував Ігор СКЛЕНАР
(за матеріалами газети "Волинь" від 24 і 30 березня 2001 року)

** Дві поезії релігійного змісту Івана Франка були опубліковані у чч. 2-3 за 2003 рік.*

БОГ ДБАЄ ПРО ПУТЬ ПРАВЕДНИХ

Отець Мирон Прийма народився 13 лютого 1900 року в сім'ї Івана і Анни. Батько був дяком греко-католицької церкви в с. Страдч Яворівського району на Львівщині. Крім Мирона у родині було ще шість братів: Роман – десятник Січових Стрільців, загинув у боях з поляками; Іван – учитель математики; Леон – кіномеханік; Михайло – бухгалтер; Максим – греко-католицький священик; Володимир – дяк у Страдчі, замордований комуністами разом з о. Миколою Конрадом 26 червня 1941 року, проголошений блаженним 27 червня 2001 року у Львові Папою Іваном Павлом II.

Початкову освіту Мирон Прийма отримав у приватній гімназії в м. Яворові. У 1915 році був відправлений до Омська, де перебував у таборах для інтернованих. У 1919 році разом з іншими полоненими повернувся до Галичини. По дорозі додому вступив до Січових Стрільців. За участь та відвагу в боях з більшовиками був відзначений найвищою нагородою.

У 1920 році продовжив навчання в академічній гімназії у Львові. У 1923 році вступив на богословський факультет Львівської духовної академії. У 1927 році одружився з Антоніною Шумило-Кульчицькою, донькою поштового надрадника Львова. В цьому ж році прийняв св. Тайну священства.

З 1929 по 1940 роки о. Мирон був парохом греко-католицької церкви св. Йосафата (нині свв. Йосафата та Андрія) у Львові. Впродовж 1927-1939 років був головним редактором і видавцем священичої газети "Мета" й бухгалтером кооперативу "Єдність". Активно займався громадською роботою у "Просвіті" та "Рідній школі", писав статті й видавав брошури на актуальні теми. Працював у часописі "Діло", написав дві книжечки на основі документальних матеріалів про голодомор в Україні в 30-х роках 20 ст. (ці книжечки були сконфісковані радянською владою і їх так і не вдалося віднайти). У 1933 році опублікував одну таку книжку, яку підписав лише ініціалами "М.П.".

У 1940 році його було заарештовано без пред'явлення відповідних документів. Слідство велося із застосуванням грубої фізичної сили. Деякий час перебував у тюрмах Львова, пізніше його вивезли до Золочева, а потім – етапом у виправно-трудовий табір до м. Воркути в Сибіру. Там він довідався, що засуджений на вісім років. Рідні не мали про це ніяких відомостей, з тюрм не надходило жодних повідомлень, і тому вони вважали, що його розстріляли. З приходом до Львова німецької армії в 1941 році родина розшукувала його серед трупів у відкритих німцями тюрмах.

У Воркуті о. Мирон працював на будівництві залізниці, де внаслідок понадсильної праці, голодування і цинги він потрапив до табірної лікарні, звідки здебільшого вже не виходили живими. Там він зустрів знайомого лікаря зі Львова п. Терлецького, колишнього члена КПЗУ, який його підлікував і виписав довідку про непридатність священика для важкої фізичної праці на будівництві чи в шахтах. Отець Мирон залишився працювати в лазареті помічником-санітаром, а з 1942 по 1948 роки – був завідувачем психіатричного відділення в медичному містечку Воркути.

Кілька разів о. Мирона намагалися по-варварськи вбити. Його тримали в камері з кримінальними злочинцями. Вже сам факт того, що він був священиком, викликало з боку кримінальників зневагу, але отець був з тих, які стають на коліна тільки перед Господом Богом. Він боронив не себе, а в своїй особі гідність нашого народу, його віру і правду.

Коли термін ув'язнення закінчився, о. Мирона вислали в с. Казаченське Красноярського краю, де він перебував до 1955 року. Тут о. Мирон працював на різних будівельних роботах, а також бухгалтером, одночасно здійснюючи підпільну душпастирську працю між поселенцями-християнами. Щодня повинен був відмічатися у місцевому відділенні міліції. Отець Мирон двічі або тричі мав можливість відвідати митрополита Йосифа Сліпого.

Після смерті Сталіна о. Мирон Прийма повернувся до Львова, але вже в грудні 1956 року йому заборонили тут проживати. У 1962 році після неодноразових звернень отця до Києва і Москви йому нарешті дали дозвіл на прописку у Львові. Після заслання о. Мирона намагалися вбити у Москві. Це мало виглядати як нещасливий випадок, але і тут злочинцям не вдалося втілити свої злі наміри.

Отець Мирон ніколи не зрадив своєї віри, не підписав згоди перейти на православ'я, хоча йому неодноразово пропонували та обіцяли краще матеріальне життя. Перебуваючи у Львові чи на Львівщині, постійно виконував душпастирську працю, відправляв св. Літургії у будиночку на Левандівці у Львові, який купив ще перед ув'язненням, а також у помешканнях греко-католицьких родин.

Крім душпастирської діяльності займався також науковою роботою. Перекладав на сучасну українську мову в 1962-1963 роках тексти св. Літургії отця нашого св. Івана Золотоустого, написав "Катехизм для дітей". Ці твори були в декількох екземплярах надруковані на друкарській машинці. Рукописними текстами св. Літургії на українській мові користувалося багато підпільних священиків. Отець Мирон невтомно працював над підготовкою католицького словника з богословських питань. Він постійно контактував з багатьма греко-католицькими священиками, серед них: о. Володимир Харина, о. Степан Харина, о. Микола Когут, о. Михайло Залізняк, ЧНІ та о. Михайло Винницький, ЧНІ.

У 1977 році було організовано зворушливу урочистість з нагоди золотого ювілею священства о. Мирона Прийми, на яку прибули митрополит Володимир Стернюк і багато греко-католицьких священиків.

Отець Мирон систематично проводив богословські курси, слухачів яких згодом висвячував митрополит Стернюк. Цю діяльність отець старанно конспірував, щоб не наразити своїх приятелів, знайомих, священиків і майбутніх ієреїв на арешт. Під пильним і постійним наглядом КГБ йому вдавалося проводити свою діяльність непомічено, хоча в його домі часто бувала міліція, яка чинила різні провокаційні дії. У домі о. Мирона періодично проводились обшуки, але ні сусіди, ні люди, які зверталися до священика за допомогою, не зрадили його. Декілька разів було сконфісковано всі його друковані переклади. Вороги залякували священика новими арештами, та ніщо не могло зламати героїчної віри, а Христова правда давала йому сили до витривалості.

Отець Мирон Прийма помер 15 квітня 1985 року. Похований біля дружини на Янівському цвинтарі у Львові.

Мирон ПРИЙМА, син

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Чому раніше вірні нашої Церкви причащалися навколішки, а тепер в багатьох храмах це робиться настоячи? І звідки пішов звичай в народі: від Великодня до Зіслання Святого Духа не клякати при молитві?

Тарас Клок, учень 7 класу
Новояричівської СШ на Львівщині

До 1939 року Галичина входила до складу Польщі. Мабуть, за добрим прикладом римо-католиків, які приймали св. Причастя з глибокої пошани навколішки, вірні нашої Церкви робили так само. Після Другого Ватиканського Собору Католицька Церква латинського обряду скасувала практику причащатися на колінах у всіх країнах світу. Цей звичай залишився у поодиноких церковних спільнотах.

І ти, наш юний читачу, напевно, мав нагоду бачити по телебаченню, як сам Папа причащає вірних, які до нього підходять і приймають св. Причастя стоячи. У Західній Україні у деяких церквах УГКЦ вірні вже впродовж деякого часу приймають св. Причастя настоячи. На Сході України цей звичай прижився вже віддавна. Це аж ніяк не означає зневажливе ставлення до Євхаристійного Ісуса. Його зневажає лише та людина, яка причащається у стані важкого гріха.

Від хворої людини чи старшої за віком не можемо вимагати, щоб вона під час св. Причастя клякнула. Вона може запричащатися сидячи чи навіть лежачи, при цьому виявляючи свою глибоку пошану до Євхаристійного Христа.

Щодо звичаю не клякати взагалі в часі П'ятидесятниці, то він прийшов до нас із християнського Сходу, тобто є виявом східного богослов'я, у дусі якого "клякати" означає "виконувати покуту". У св. Євангелії є такі слова: "Як весільні гості можуть постити, поки молодий з ними". "Молодий", тобто Воскреслий Господь, в окремий спосіб присутній між нами у великодній час, тому вірні від Великодня до Зелених свят зазвичай не клякають.

• • •

У яких роках відбувся Другий Ватиканський Собор і які основні рішення він прийняв для УГКЦ?

Роман Турко,
с. Чернилява Яворівського р-ну на Львівщині

Другий Ватиканський Собор відбувався протягом чотирьох років (1962-1965) і тривав по три місяці кожного року. У ньому взяли участь 2850 єпископів Католицької Церкви, в тому числі майже всі греко-католицькі єпископи з діаспори. Собор прийняв 16 документів: чотири Конституції, дев'ять Декретів і три Декларації. У цих документах подано повністю науку Церкви у всіх питаннях святої віри та моралі й вказівки, як їх повинні розуміти і впроваджувати у життя сучасні християни.

Цей Собор не розглядав проблеми УГКЦ чи якоїсь іншої помісної Церкви. Однак "Декрет про Східні Католицькі Церкви" містить пункти про співпрацю між Східними Церквами та збереження їхньої духовної спадщини.

На Соборі митрополиту Йосифу Сліпому і його наслідникам було присвоєно титул Верховного Архиєпископа, права якого майже дорівнюють патріаршим. Також розглядалося питання про встановлення патріархату для нашої Церкви, але зважаючи на те, що УГКЦ була в той час у підпіллі, воно було відкладено на пізніше.

"ОСЬ СЕРЦЕ, ЩО ТАК ДУЖЕ ПОЛЮБИЛО ЛЮДЕЙ"

На вкритому зеленню горбку стояла невелика церковця. Вже віддавна вона потребувала ремонту. Високі куполи й величний трьохраменний хрест не сяяли вже так сліпучо на сонці, як колись, стіни святині не сліпили білизною... Люди вирішили оновити свій маленький храм. Багато хто з людей зголосився допомогти майстрам, серед них був і тато Іванка. Хлопчик пишався своїм батьком, який був майстром на всі руки, а особливо вмів гарно столярувати.

Відколи татко Іванка майстрував у церкві, то хлопчик увесь свій вільний час проводив у храмі. Батько різьбив нове поруччя на хорах, майстерно прикрашаючи його різними візерунками. Якось увечері бабця Ганя, яка жила в другому кінці їхнього села, принесла до церкви великий образ. Іванко якраз був біля татка і чув, як вона говорила:

– Степане, дуже тебе прошу, зроби до цього образа гарну раму. Знаєш, я ще дитиною пам'ятаю, який це був гарний образ, аж світився весь. То тепер він від часу потемнів. Але був цей образ у церкві, а коли комуністи прийшли, то моя бабця сховала його в хаті. А тепер церкву відремонтують і будуть перед цим образом молитися люди. А дасть Бог, то пізніше його і відреставрують.

Тато згодився і поставив образ в кутку на хорах. Іванко довго розглядав образ. Був він увесь темний, аж чорний, тільки ледь проглядалися обриси обличчя Христа, Його великі сумні та лагідні очі, і сяйво, яке обрамляло Його святу голову. Хлопчик ніяк не міг зрозуміти, що в цьому образі було гарного. Він бачив гарніші образи від цього. Хлопчик знизав плечима, ще раз глянув на образ і пішов спостерігати за роботою інших майстрів. Але де б він не був у церкві, йому весь час здавалося, що сумні очі Ісуса з темного образа дивляться на нього.

Через деякий час він повернувся на хори. Щось дивне притягувало його до цього давнього образа. Хлопчик знову уважно почав розглядати образ і йому дуже стало шкода сумного Бога, Який був сам тут, на хорах. Він був самотній, покинений усіма, ніхто не бачив суму й туги в Його добрих очах. Дитяча рука повільно потягнулася до темної дошки і почала легенько стирати порох. Раптом хлопчик побачив легенькі обриси рук, на яких дуже чітко проступали сліди кривавих ран. Хлопчик лагідно доторкнувся до святих розп'ятих рук і, погладивши їх, тихо запитав в Ісуса:

– Дуже болять Тебе, правда?

Він відчув дивне тепло в серці, яке огортало його щораз то з більшою силою. Хлопчикові від цього стало дуже затишно і спокійно.

Вже смеркалося. Іванко пішов додому, але з того часу він щодня приходив до Ісуса і довго сидів поруч Нього. Йому було добре з Ісусом. Хлопчик відчував, як від образа йшло тепло і десь підсвідомо очікував чуда. І чудо сталося... Чуйне дитяче серце не помилилося...

Одного дня Іванко, прибігши до храму, не побачив свого улюбленого образа. На тому місці виблискував своєю красою інший образ. На ньому також був зображений Ісус, але все було тепер чітко видно: і Христове обличчя, і руки,

які показували на Серце. Іванкові стало аж не по собі, коли він побачив скривавлене Серце. Спершу хлопчик подумав, що той темний образ, який принесла бабця Ганя, вже повісили в церкві на стіні. Він уже хотів бігти шукати той образ, але щось його зупинило. Очі... Це були ті самі добрі очі, сповнені суму й любові. Це був Ісус, його Добрий Приятель з темного образа.

Іванко відчув, що сталося довгоочікуване чудо. Подумав, що треба чимскоріш бігти до отця Йосифа і розказати йому, що сталося. Не довго довелося шукати священика. Старенький монах уважно вислухав хлопчика і промовив:

– Дитино, сталося чудо: образ сам обновився. Напевно, ти дуже щиро перед ним молився, коли Бог дав нам такий гарний доказ Своєї присутності.

Того ж дня образ Пресвятого Серця Христового урочисто було внесено до відремонтованої церкви і розміщено на бічному вівтарі. Іванко і тут не покидав свого Приятеля, щодня простоюючи біля Нього і тихо з Ним розмовляючи. Йому вже не було Його так шкода, як колись, бо Ісус сяяв усією Своєю божественною красою, але те зранене Серце вражало хлопчика.

Хлопчик дивився на обвите колючим терням Серце, з якого палав вогонь, і з жалем у серці думав над Ісусовими стражданнями. Як те Серце, напевно, болить Його, адже не може воно не боліти, коли пробите гострими колючками і палає вогнем.

Одного дня до Іванка підійшов отець Йосиф і, погладивши його біляву голівку, стиха промовив:

– Бачиш, Іванку, як Господь Ісус нас усіх любить, що зволив об'явити Своє любляче Серце св. Марії Маргариті. Ось таке Серце об'явив нам Ісус, як намальовано на образі. Ясне проміння, яке розходиться від Пресвятого Серця, нагадує нам, що Ісус Христос є світлом для нас. Те світло освітлює наш шлях і вказує на небезпеки, яких нам слід остерігатися, щоб не грішити на дорозі до Божого Царства.

– Той вогонь палає у самому Серці... Як Ісуса він, напевно, пече... – з жалем сказав хлопчик.

– Так, Іванку, цей вогонь є любов'ю Ісуса до нас. Бачиш, який він великий і полум'яний? Цією безконечною і безмежною любов'ю до нас горить Христове Серце. Ця любов милосердиться над нами, співчуває разом з нами і плаче над нашими гріхами.

– Я весь час відчуваю любов Ісуса і завжди відчував в Його присутності велике тепло, яке зігріває мене, – мовив хлопчик.

– Так, Іванку, тепло, яке ти відчуваєш, є теплом Божої любові, яка походить від Його Серця. Дивлячись на хрест над Пресвятим Серцем, ми повинні з любов'ю зносити наші терпіння, маленькі хрести нашого життя, так як Ісус чинив упродовж Свого земного життя. Терновий вінець, гострі колючки якого безжалісно впиваються у любляче Христове Серце, означає нашу невдячність за Його безмірну любов і безчисленні добра, якими Він нас обдаровує.

Іванко ще якийсь час мовчки дивився на образ, щось зосереджено думав, а згодом тихо прошепотів:

– Ісусе, я люблю Твоє Серце, на яке Ти чудом вказав мені, і ніколи не буду своїми гріхами ранити його...

... Як Пресвяте Христове Серце чудом показалося через порох і нашарування років, що закрило його від людських очей, так безмежна любов Ісуса пробивається через зло, байдужість, невдячність і освітлює нас, приносячи зі собою мир і радість...

Віра АРІВ

ВІН ВІДСТОЮВАВ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

22 червня цього року, у неділю Всіх Святих, несподівано відійшов до вічності **о. мітрат Йосиф Андріїшин**, голова Патріаршого трибуналу УГКЦ*.

Він народився 11 травня 1939 року в сім'ї українських емігрантів у м. Шамонт (Франція). Навчався у Папській українській малій семінарії у Люр'ї (Франція) і згодом став першим священиком серед її випускників. Закінчив навчання в семінарії у 1958 році в Римі. Потім він навчався у Папському університеті Урбаніанум, проживаючи у колегії св. Йосафата в Римі. Там здобув бакалаврат з філософії (1960 р.) і ліценціат з теології (1964 р.). Згодом навчався у Папському Інституті східних студій, де здобув бакалаврат зі східного канонічного права (1982 р.).

На священика висвячений у целібаті 8 вересня 1964 року Кир Іваном Бучком. Повернувся до Франції, де виконував священиче служіння впродовж десяти років, зокрема в Парижі та Нормандії (частині Франції). Там організував українські школи, ансамблі та катехитичні курси. Був капеланом у таборах Спілки української молоді й духівником сестер Служебниць НДМ. Опісля виїхав до Канади, де ревно виконував священиче служіння протягом 19 років. Душпастирював у м. Томпсон, а потім був сотрудником у катедральному соборі у Вінніпезі. З 1981 по 1993 роки працював ректором семінарії в Оттаві, спільної для всіх канадійських єпархій УГКЦ. У цьому ж місті в університеті св. Павла здобув ліценціат з канонічного права (1982 р.), де згодом став викладачем. Він заклав в Оттаві підвалини Інституту східних студій ім. Митрополита Андрея Шептицького.

У 1993 році на запрошення Блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського прибув до Львова і був призначений головою Патріаршого трибуналу УГКЦ. Викладав канонічне право у Львівській духовній семінарії Святого Духа в Рудно, Львівській богословській академії та Інституті вищої релігійної культури у Львові. Він упорядкував "Посібник для єпископів", був головою патріаршої комісії "Справедливість і мир", активно допомагав бідним і здібним студентам. Його поважали як духовні особи, так і миряни за відвагу у відстоюванні справедливості, порядність та людяність. Він був фахівцем з великої букви у багатьох юридичних питаннях і викликав довір'я у людей. Смерть о. Йосифа Андріїшина є великою втратою для нашої Церкви і народу.

Тіло покійного було виставлене у соборі св. Юра в середу, 25 червня. Парастас відправили більше 50 священиків у присутності численних монахів і монахинь та мирян. Заупокійну Архиєрейську Службу Божу в четвер, 26 червня очолив єпископ-помічник Львівської Архиєпархії Кир Ігор Возьняк, ЧНІ у співслужінні семи єпископів і близько сотні священиків УГКЦ. Собор був повністю заповнений духовенством і вірними. На похороні була присутня рідня покійного з Франції і України. Після св. Літургії довершено обряд священичого похорону. Отець Йосиф Андріїшин похований на Личаківському цвинтарі у Львові.

Вічна йому пам'ять!

* *До його складу входять усі юридичні інституції нашої Церкви.*

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році

Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
www.realty.lviv.net/Misionar

Підписано до друку 27.06.2003
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2003

ЗМІСТ

Слово редактора 193
Наміри Апостольства молитви на липень 194
Наміри Апостольства молитви на серпень 196
Наміри Апостольства молитви на вересень 197
К'яра Любіх
"Слово життя" 198
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Відпочинок християнина 201
Храмове свято у Вільнюсі 202
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Облечини і вічні обіти 202
Ювілей отців Редемптористів 202
Міжнародний день молитви 203
Перенесення мощей
бл. свщмч. Теодора Ромжі 203
Експедиція місцями голодомору 204
с. Магдалина Витвицька, ЧСВВ
Скаутський рух в УГКЦ 204
Степан Сус
Ходити Божими стежками 205
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Символ віри (7) 206
Стефан Красномовець
Мошкова наука 208
бр. Давид Кулинич, ЧСВВ
Монастир у Кам'янці-Подільському 210
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Свята Тайна Подружжя (7-8) 211
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Замість помсти – любов 212
с. Володимира Максимів, ЧСВВ
Розважання над блаженствами (2) 214
Ігор Яремко
"Цілителі-самозванці" 215
Ігор Скленар
Остання сповідь Івана Франка 217
Мирон Прийма
Бог дбає про путь праведних 218
Запитують-відповідаємо 220
Віра Арів
"Ось Серце, що так дуже полюбило людей" 221
Він відстоював справедливість 223

На обкладинці: василіянський монастир у м.Кам'янець-Подільський на Хмельниччині.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "КИР ПАВЛО ГОЙДИЧ"

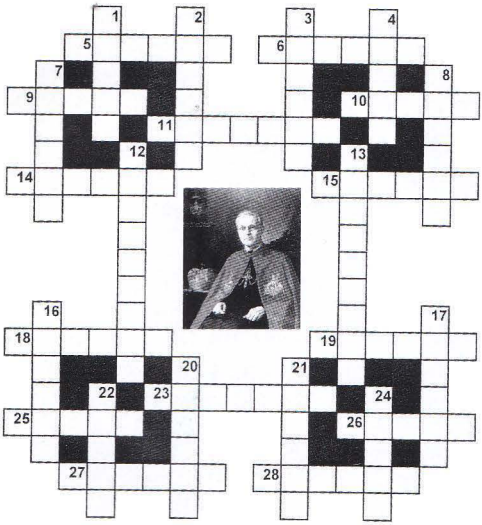

(більшість відповідей на запитання містяться у книжечці "Блаженні новомученики Чину святого Василія Великого").

По горизонталі: 5. Чеснота, якою відзначався молодий Петро Гойдич. 6. "Коли ... в'язниці спорожніла, о. Врана жертвував себе виключно вмираючому Владиці". 9. Канонік, якому Павло Гойдич сказав: "Чекають нас дні Голгофи, але хай не тривожиться твоє серце. Бог переможе". 10. "Це не чоловік, але ...", — така звістка про новоіменованого єпископа передавалася із уст в уста. 11. Село, де Владика провів свої дитячі та юнацькі роки. 14. Місто у Словаччині, де знаходяться мощі бл. священмуч. Павла Гойдича. 15. Євхаристійна ... , яку щодня приносив єпископ Павло Гойдич у Пряшівській катедрі. 18. "О мій Боже! З глибини моєї душі віддаю ... Твоїй безмежній Величі" (з молитви за прославу). 19. ..., убожество, чистота – монаші обіти. 23. Один із святителів Павла Гойдича на єпископа — Кир ... Коциловський. 25. "... само собою не є тяжке, зате дуже важне!" (із слів духівника семінарії о. Стефана Ганауера). 26. Стан, який обрав молодий священик Петро Гойдич на все життя. 27. Назва одного із розділів книжки "Блаженні новомученики Чину святого Василія Великого" ("Блаженний Священномученик Павло Гойдич") — "Добрий ...". 28. "Господь наш Ісус Христос був Богом, але також допустив, щоби Ним заволодів ... і страх " (із слів Кир Павла Гойдича).

По вертикалі: 1. Автор книжки "Життя віддане Богові" – о. Мар'ян ... . 2. Село у Галичині, де побував Павло Гойдич. 3. Про Владику відзивалися так: "людина золотого серця", "святець", "добрий ... сиріт і вбогих". 4. Священик, у якого єпископ Павло Гойдич відбув свою останню сповідь. 7. Одна із зупинок тернистої дороги Владики в'язниця в Празі – Рузині, т. зв. "чорна ...". 8. Божий дім, який ще змалку полюбив Петро Гойдич. 12. Обряд висвячення на єпископа. 13. В'язниця, куди було перевезено Владику у травні 1952 року. 16. "Дорогі та любі мої родичі. Відчувши в собі ... до монашого життя, я рішився покинути світ і вступити до монастиря". 17. Хлопчина Михайло ... , якого оздоровив Владика. 20. Протоігумен ... Хома, ЧСВВ, керівник реформи василіянських монастирів на Закарпатті та у Східній Словаччині. 21. Одне із відпустових місць, яке відвідав о. Петро Гойдич. 22. Стан хвилювання, тривоги, неспокою, викликаний чеканням чого-небудь неприємного, небажаного. 24. "Згадуючи про єпископа Павла, неначе сьогодні бачу його ясні, ласкаві очі та чую його ..., що немов приходить із висот блакитного неба" (із слів співв'язня Владики о. Івана Докуліла).

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на кросворд "Святий Онуфрій", вміщений у № 6 за 2003 рік:

По горизонталі: 5."Світоч". 6.Печера. 9.Сосенко. 10.Василь. 11.Пальма. 12.Альфа. 17.Субота. 18.Лаврів. 21.Життя. 22.Ангел. 23.Богун.

По вертикалі: 1.Світло. 2.Покора. 3.Церква. 4.Дропан. 7.Акафіст. 8.Замкова. 13.Абат. 14.Пафнутій. 15.Платонід. 16.Храм. 19.Символ. 20.Жертва.

З Богослужень на празник Христа Чоловіколюбця

На Вечірні

Гляньте, небо і земле, на незбагненний задум Божого чоловіколюб'я! Оце Єдинородний Син Отця небесного, зійшовши з неба, прийняв вигляд слуги, понизив себе заради нас і витерпів різноманітні знущання й муки, і смерть хресну. Він визволив нас з адових челюстів і отворив нам небесні двері. Велика любов твого Серця до нас, Ісусе, – слава тобі!

Дивіться, дивіться, як полюбив нас Ісус, більше ніж ангелів! Бо не від ангелів, але від потомства Авраама він прийняв це: той, що з Отцем і Святим Духом сидить на престолі слави та від шестикрилих серафимів приймає трисвяту пісню, не соромиться називати нас братією своєю, коли каже до свого небесного Отця: Я звіщу ім'я твоє братам моїм, хвалитиму тебе серед громади. Велика любов твого Серця до нас, Ісусе, – слава тобі!

Що такого доброго в нас є, Ісусе, задля чого ти так дуже полюбив нас? Невже тіло, яке ми віддали в неволю смерти та позбавили первісної краси? Чи розум, що його ми затьмарили незнанням? Чи правда, від якої ми відпали? Навряд чи хтось за праведного зважиться вмерти, а ти, Ісусе, показав свою любов до нас тим, що вмер на хресті за нас грішних і твоїх ворогів, ставши за нас прокляттям, як каже святе Писання: Проклятий кожний, хто висить на дереві. Велика любов твого Серця до нас, Ісусе, – слава тобі!

На Утрені

Бажаючи за нас хреститися хрещенням крови на хресті, Ісусе, ти виявив велику спрагу твого серця, – щоб це негайно сталося, кажучи: Як мені важко, доки воно не здійсниться; і знову: Як буду піднесений із землі на хрест, усіх притягну до себе. Дай і нам прагнення любити тебе всім серцем і пити з тобою чашу терпіння!

Перед твоєю страстю, Христе, бажаючи воскресити умерлого Лазаря, покладеного до гробу, ти просльозився над улюбленим своїм другом так, що юдеї казали: Дивись, як він любив його! В особі Лазаря ти бачив улюблений тобою ввесь людський рід, який умер через гріх, тому й заплакав, виявляючи йому любов твого серця.

Відходячи до твого небесного Отця, не схотів ти, Спасе, розлучитися з нами, а зоставив себе самого під видами хліба і вина. Ти єднаєшся з нами в одно і, крім того, при виході душі даєш нам себе, як напуття до царства небесного. Величаємо, Ісусе, любов твого Серця до нас і вдячно над усе вихваляємо.

Первістки любови пречистого твого серця, Спасе, показав ти пренепорочній своїй Матері. Ти полюбив її понад усе і наповнив її всякими ласками мірою її незбагненного достоїнства. Тому, дякуючи тобі, разом з нею величаємо любов твого Серця до неї і до всіх людей. Слава тобі!

"Молитвослов", Рим-Торонто, 1990